

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อสร้างและหาคุณภาพของแบบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และสร้างเกณฑ์ปกติ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งเป็นหัวข้อดังนี้

1. หลักสูตรภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551

2. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

2.1 ความหมายของการอ่าน

2.2 ความหมายของความเข้าใจในภาษาอังกฤษ

2.3 องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน

2.4 ระดับของความเข้าใจในการอ่าน

2.5 การวัดความเข้าใจในการอ่าน

3. การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

4. การสร้างและการหาคุณภาพของแบบวัด

5. เกณฑ์ปกติ (Norms)

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยในประเทศ

6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรของความรู้ที่มีเอกภาพ ด้านนโยบายและมีความหลากหลายในการปฏิบัติ กล่าวคือเป็นหลักสูตรแกนกลางที่มีมาตรฐานการเรียนรู้เป็นข้อกำหนดคุณภาพของผู้เรียน โดยแบ่งออกเป็น 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ โดยในที่นี้จะกล่าวเฉพาะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ซึ่งผู้วิจัยได้เสนอเนื้อหาตามลำดับดังนี้

1. สาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดคุณภาพของผู้เรียน เมื่อเรียนจบการศึกษาระดับชั้นพื้นฐานซึ่งกำหนดไว้เฉพาะส่วนที่จำเป็นซึ่งเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตให้มีคุณภาพสำหรับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนสถานศึกษาสามารถพัฒนาเพื่อเพิ่มเติมได้ สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ การศึกษาระดับชั้นพื้นฐาน มีรายละเอียดเฉพาะดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต. 1.1 เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

มาตรฐาน ต. 1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และแสดงความคิดเห็น โดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสม เพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐาน ต. 1.3 เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสารข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพ และมีสุนทรียภาพ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต. 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต. 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างมีวิจารณญาณ

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต. 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต. 4.1 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

มาตรฐาน ต. 4.2 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อการประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม

ในการจัดทำสาระของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หลักสูตรได้กำหนดสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ การศึกษาระดับชั้นพื้นฐาน และมาตรฐานการเรียนรู้

เพื่อเป็นตัวกำหนดลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้เรียนตามจุดหมายของหลักสูตร เพื่อให้สถานศึกษาใช้เป็นแนวทางและเป้าหมายในการจัดการเรียนรู้ โดยสถานศึกษาสามารถพัฒนาหลักสูตร ได้ทั้งสาระการเรียนรู้พื้นฐานและการเรียนรู้ที่สถานศึกษาจัดทำเพิ่ม โดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน และความเหมาะสมของท้องถิ่น รวมทั้งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ทักษะคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม ตามมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้การจัดการจัดทำหลักสูตรภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้มีความครอบคลุม ต่อเนื่องในแต่ละระดับชั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปีสำหรับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง หรือตัวชี้วัดรายภาคและสาระการเรียนรู้รายภาค โดยการวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ระดับชั้น แล้วกำหนดเป็นผลการเรียนรู้ที่คาดหวังหรือตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้รายปี / รายภาค ให้มีความเหมาะสมต่อเนื่องในแต่ละระดับชั้น และระหว่างชั้น โดยคำนึงถึงสัดส่วน เวลา วิชา ระดับความต้องการของผู้เรียน และความต้องการของท้องถิ่นการจัดการผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและสาระการเรียนรู้รายปี มากำหนดเป็นผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและสาระการเรียนรู้รายปี ผู้วิจัยจะกล่าวเฉพาะผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งใช้สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ค. 1.1 เข้าใจกระบวนการฟังและอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ โดยยึดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ซึ่งมีรายละเอียดดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปีชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

สาระการเรียนรู้/มาตรฐาน	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ค. 1.1 เข้าใจกระบวนการฟังและอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ	1. เข้าใจและตีความสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง (Non – text information) ในรูปแบบต่าง ๆ โดยถ่ายโอนเป็นข้อความที่ใช้ถ้อยคำเป็นของตนเอง 2. เข้าใจ ตีความและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อความ ข้อมูลและข่าวสาร และสื่อสิ่งพิมพ์หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์

จากการวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปีกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 จากสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ค. 1.1 เข้าใจ

กระบวนการฟังและอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ทักษะพื้นฐานที่จำเป็น ความรู้ความสามารถที่นักเรียนควรมีเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนต้องเข้าใจภาษาท่าทาง นำเสียงความรู้สึกของผู้พูดรวมทั้งเข้าใจ คำสั่ง คำขอร้องคำแนะนำที่พบในสื่อจริง อ่านออกเสียงบทอ่านได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงและเหมาะสมกับเนื้อหาที่อ่าน เข้าใจและตีความสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง (Non – text information) ในรูปแบบต่าง ๆ โดยถ่ายโอนเป็นข้อความที่ใช้ถ้อยคำเป็นของตนเองและเข้าใจ ตีความและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อความ ข้อมูลและข่าวสาร และสื่อสิ่งพิมพ์หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเนื้อหาที่สำคัญจะนำมาสร้างแบบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการอ่าน ซึ่งจะเป็นทักษะความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังในการวัดความเข้าใจของนักเรียน โดยวิเคราะห์พฤติกรรมจากความเข้าใจและตีความจากสื่อต่าง ๆ ได้ออกมา 2 ข้อ คือ นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์จากเรื่องที่อ่านได้ และนักเรียนสามารถบอกรายละเอียดจากเรื่องที่อ่านได้ ซึ่งผลการเรียนรู้ที่คาดหวังดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของสาระที่ 1 มาตรฐาน ต. 1.1 ส่วนเนื้อหาที่ผู้วิจัยเลือกมานั้นเป็นเนื้อหาที่สามารถบูรณาการเข้ากับชีวิตประจำวันที่เหมาะสมกับระดับของนักเรียน ซึ่งได้แก่ เรื่องตนเองและครอบครัว เรื่องสิ่งแวดล้อม เรื่องอาหารและเครื่องดื่ม เรื่องอาชีพ และเรื่องลม ฟ้า อากาศ เนื้อหาดังกล่าวล้วนเป็นเนื้อหาที่นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จะต้องได้เรียน ผู้วิจัยพอจะสรุปได้จากสาระมาตรฐานการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ดังรายละเอียดของเนื้อหาต่าง ๆ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

ตอนที่	ชื่อเรื่อง	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
1	ตนเองและครอบครัว (Family)	1. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวได้ 2. นักเรียนสามารถบอกรายละเอียดจากเรื่องที่อ่านได้
2	สิ่งแวดล้อม (Environment)	1. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวได้ 2. นักเรียนสามารถบอกรายละเอียดจากเรื่องที่อ่านได้

ตอนที่	ชื่อเรื่อง	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
3	อาหารและเครื่องดื่ม (Food & Drink)	1. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ที่เกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่มได้ 2. นักเรียนสามารถบอกรายละเอียดจากเรื่องที่อ่านได้
4	อาชีพ (Occupation)	1. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ที่เกี่ยวกับอาชีพได้ 2. นักเรียนสามารถบอกรายละเอียดจากเรื่องที่อ่านได้
5	ลม ฟ้า อากาศ (Weather)	1. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ที่เกี่ยวกับลม ฟ้า อากาศ ได้ 2. นักเรียนสามารถบอกรายละเอียดจากเรื่องที่อ่านได้

ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะสำคัญที่จะส่งผลต่อการเรียนรู้ในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ หากนักเรียนรักการอ่าน สามารถอ่านได้อย่างแตกฉาน ก็จะเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ในชั้นเรียนและสร้างนิสัยถาวรให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต เพราะความสามารถในการอ่านจะมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนรู้ของนักเรียนและนำไปสู่การขยายความรู้ตลอดชีวิตเนื่องจากการอ่านเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน

เปลื้อง ณ นคร (2538 : 12) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง การถ่ายทอดความคิดจากหนังสือของผู้ประพันธ์ไปยังผู้อ่าน ด้วยผู้ประพันธ์ต้องการให้ผู้อ่านได้ใช้ความคิด ความรู้สึกของตน ถ้าผู้อ่านสามารถตีความของหนังสือได้และสามารถรู้จุดมุ่งหมายของผู้ประพันธ์ได้ก็จะได้ชื่อว่า เป็นผู้อ่านหนังสือเป็น

วิมลรัตน์ จตุรานนท์ (2540 : 23) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง เป็นการทำความเข้าใจภาษาของผู้เขียน ใช้ความคิดในการถอดความ ตีความ สรุปความหมาย เพื่อให้เข้าใจสารนั้นตรงกับที่ผู้เขียนต้องการ

บอนด์และทิงเกอร์ (Bond & Tinker. 1979 : 20) กล่าวว่า การอ่านเป็นการจำสัญลักษณ์ ซึ่งเป็นสิ่งเร้าให้อ่านนี้ถึงความหมายของคำที่ผ่านมา ความหมายใหม่จะเกิดจากการผสมผสานของการอ่านที่ผู้อ่านมีอยู่หรืออาจกล่าวได้ว่า การอ่าน คือ การที่ผู้อ่านทำความเข้าใจ

เข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านทราบและสามารถตีความหรือประเมินค่าความหมายจากที่อ่านได้

สมิท และแฮริส (Smith and Harris. 1976 : 14) กล่าวว่า การอ่านเป็นปฏิกริยาโต้ตอบของผู้อ่านที่มีต่อสิ่งที่อ่าน โดยอาศัยกระบวนการคิด ประสบการณ์เดิมและเจตคติของผู้อ่านมาตีความและขยายความจุดมุ่งหมายของผู้เขียน

กู๊ดแมน (Goodman. 2000 : 224-225) ได้กล่าวถึงการอ่านว่า เป็นกระบวนการแก้ปัญหา (Problem-solving process) ผู้อ่านจะพยายามค้นหาความหมายของผู้เขียนในขณะเดียวกันก็สร้างความหมายของตนเอง โดยใช้ภาษา ความคิดและโลกทัศน์ในการตีความสิ่งที่ผู้เขียนได้เขียนไว้

ลาโด (Lado . 1967 : 14) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า “เป็นการรวมทักษะในการถอดความและวิเคราะห์คำ ความหมายของคำ ความเข้าใจเนื้อเรื่องตามที่ปรากฏ การตีความและการให้ข้อคิดเห็นอย่างง่าย ๆ ”

ชอร์ (Shaw. 1973 : 272) กล่าวว่า การอ่านกับการเขียนเป็นกระบวนการเดียวกัน คือ เป็นกระบวนการสื่อความหมายของความคิด อารมณ์และความรู้สึกต่าง ๆ ในขณะที่ผู้เขียนพยายามที่จะถ่ายทอดความคิดและอารมณ์ไปยังผู้อ่านผู้อ่านก็ต้องพยายามที่จะรับรู้ความคิดและอารมณ์นั้นจากผู้เขียนเช่นกันซึ่งก็คือ ในการอ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถ และประสบการณ์ของตนเพื่อถอดข้อความจากตัวอักษรออกมาเป็นความหมาย

เมดเลย์ (Medley. 1977 : 30) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า “เป็นกระบวนการทางสติปัญญา เมื่อผู้อ่านพบสัญลักษณ์ที่เป็นภาษาเขียนก็จะใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อที่จะจดจำคำ กลุ่มคำและรู้ความหมายของคำหรือกลุ่มคำนั้น ๆ โดยอาศัยกระบวนการต่าง ๆ เช่น การสรุปความหรือการตีความ จนกระทั่งได้ความหมายจากสิ่งที่อ่าน”

จากการศึกษาแนวคิดของนักศึกษานักวิชาการเกี่ยวกับความหมายของการอ่านข้างต้นพอสรุปได้ว่า การอ่าน คือ การแปลคำศัพท์ ข้อความ สัญลักษณ์ และ โครงสร้างของประโยครวมถึง การตีความ และสรุปความ โดยใช้กระบวนการคิด ความรู้และประสบการณ์เดิมของตนเพื่อให้ได้ความหมายของสิ่งที่อ่าน

1.1 องค์ประกอบของการอ่าน

ความสามารถในการอ่านเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนและบุคคลทั่ว ๆ ไปประสงค์จะมี ผู้อธิบายเกี่ยวกับองค์ประกอบซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสามารถในการอ่าน ดังนี้

แฮร์ริส (Harris. 1969 : 58) กล่าวถึงองค์ประกอบที่จำเป็นในการอ่านโดยทั่ว ๆ ไปดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับภาษาและสัญลักษณ์ภาษาซึ่งรวมความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำที่ง่ายและยากที่มีอยู่ในข้อความ การเข้าใจระบบคำและโครงสร้างประโยคลักษณะของภาษาเขียน เข้าใจข้อความยาว ๆ ที่รวมเอาประโยคย่อย ๆ หลายประโยคเข้าไว้ เข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางภาษา เช่น เครื่องหมายต่าง ๆ การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ การใช้ตัวพิมพ์ชนิดเอนการย่อหน้า เป็นต้น

2. ความสามารถในการคิด ได้แก่ ความสามารถในการระบุจุดประสงค์ของผู้เขียนและความสำคัญของข้อความที่อ่านได้ สามารถเข้าใจความคิดย่อย ๆ ซึ่งช่วยสนับสนุนความคิดสำคัญสามารถสรุป และให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้

3. การเข้าถึงอารมณ์และลีลาของเรื่องที่อ่าน ซึ่งความสามารถในการทราบถึงทัศนคติของผู้เขียนต่อเรื่องที่เขียนและต่อผู้อ่าน การเข้าใจความรู้สึก อารมณ์ของเรื่อง และสามารถระบุวิธีรวมทั้งแนวการเขียนที่ผู้เขียนใช้ในการแสดงความคิดเห็น

สิริรัตน์ นิละคุปต์ (2532 : 31) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านว่า ผู้อ่านจะต้องเข้าใจภาษาของผู้เขียนเพื่อจะตีความหมายของข้อความที่อ่านให้ตรงกับความหมายที่ผู้เขียนตั้งใจจะหมายถึง การที่จะอ่านอะไรให้เข้าใจนั้นขึ้นอยู่กับภูมิหลัง 2 ประการ คือ

1. ความคล่องในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้อ่าน หมายถึง ระดับความรู้ทางด้านภาษาที่ได้เรียนมาของผู้อ่าน และระดับความรู้ในภาษาที่ผู้เขียนใช้
2. ประสบการณ์ที่มีมาแต่หลังของผู้อ่าน ซึ่งจะช่วยอธิบายความคิดของผู้เขียนนอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านว่า ประกอบด้วยความสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่าน โดยการจับใจความสำคัญหรือแก่นสำคัญของเรื่องได้ เคาเหตุการณ์ หรือ คาคะเนเหตุการณ์ที่ไม่ปรากฏในเรื่องได้ หากมุ่งหมายที่สำคัญของเรื่องที่อ่านได้ รวบรวมลำดับความคิดให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้ และสามารถค้นหาใจความสำคัญได้

จึงพอสรุปได้ว่า การอ่านต้องอาศัยองค์ประกอบด้านต่าง ๆ เริ่มตั้งแต่ความรู้สัญลักษณ์ทางภาษา คำศัพท์ ความหมายของประโยค ข้อความเรื่องราว รวมทั้งเข้าใจความหมายแฝงความซาบซึ้งในเรื่องที่อ่าน ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะทำให้เกิดความสามารถในการอ่าน

1.2 ระดับความสามารถในการอ่าน

ได้มีผู้จัดแบ่งระดับความสามารถด้านการอ่าน ดังนี้

วาเล็ต และ ดิสซิก (Valette and Disick. 1972 : 161 – 162) ได้แบ่งระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 ระดับทักษะกลไก (Mechanical skill) นักเรียนสามารถเห็นความแตกต่างระหว่างตัวสะกดในภาษาต่างประเทศ สามารถบอกความเหมือนและความแตกต่างในขั้นนี้ไม่จำเป็นต้องเข้าใจในสิ่งที่เห็น

ระดับที่ 2 ระดับความรู้ (Knowledge) นักเรียนสามารถอ่านประโยคหรือข้อความที่คุ้นเคยได้อย่างเข้าใจความหมาย สามารถบอกได้ว่าคำหรือข้อความใดสอดคล้องกับรูปภาพที่เห็นการอ่านในระดับนี้มักเป็นการอ่านทีละประโยค

ระดับที่ 3 ระดับถ่ายโอน (Transfer) นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายใหม่ที่มีคำศัพท์และ โครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วด้วย

ระดับที่ 4 ระดับสื่อสาร (Communication) นักเรียนสามารถอ่านข้อความที่มีคำศัพท์และ โครงสร้างใหม่ ๆ หรือคำที่มีรากศัพท์เดียวกับคำที่นักเรียนเคยอ่านมาแล้วเข้าใจ ถึงแม้จะไม่เข้าใจทุกคำ แต่สามารถจับใจความสำคัญของเรื่อง ได้

ระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายแฝงเข้าใจจุดมุ่งหมาย ความคิดเห็น ทศนคติ และระดับภาษาที่ผู้เขียนใช้

1.3 การสอนทักษะการอ่าน

การอ่านมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ตลอดชีวิตเนื่องจากการอ่านเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้และเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ การคิดแก้ปัญหาต่าง ๆ เป็นการให้ประสบการณ์แก่ผู้อ่าน และนับได้ว่า การอ่านเป็นการติดต่อสื่อสารแบบหนึ่งซึ่งผู้อ่านจำเป็นต้องเข้าใจความมุ่งหมายและความนึกคิดของผู้เขียนและสามารถจับใจความสำคัญจากเนื้อหาที่อ่านสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ตลอดจนสามารถนำความรู้และความคิดที่ได้จากการอ่านไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ การอ่านเป็นทักษะที่ย่างยากซับซ้อน ทั้งนี้เพราะการอ่านเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ความคิดและความสามารถเพื่อทำความเข้าใจในสารที่สื่อในรูปของการเขียน กล่าวคือ ผู้อ่านกับผู้เขียนจะต้องสื่อความหมายซึ่งกันและกัน โดยใช้ข้อความ (Message) เป็นสื่อ ดังนั้นผู้อ่านกับผู้เขียนจะต้องใช้ความสามารถที่จะเข้าใจและตีความสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียนที่แสดงออกมาทางข้อความนั้นมากกว่าตัวภาษานั้น ๆ เสียอีก

การสอนทักษะการอ่านในระยะเวลาที่ผ่านมาเน้นการออกเสียง แพลดคำต่อคำ ประโยคต่อประโยคโดยที่ผู้สอนให้เนื้อเรื่องมาอ่านพร้อมกับคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยมีคำถามแบบให้เติมคำให้ตอบเองและแบบมีให้เลือก จึงเป็นการเน้นการทดสอบความเข้าใจในเรื่องที่อ่านมากกว่าจะพัฒนาการอ่านให้มีประสิทธิภาพ (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. 2532 : 84 ; อ้างอิงมาจาก Johnson and Morrow. 1981) การสอนลักษณะนี้ผู้สอนมิได้นับกระบวนการของการอ่าน (Reading process) ให้ต่อเนื่อง โดยการจับใจความ (Reading for meaning) ในการฝึกทักษะการอ่าน ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องรู้ความหมายของคำทุกคำ คือ ผู้เรียนจะต้องใช้ประสบการณ์ความรู้ต่าง ๆ และการเดาความหมายของคำจากคำบริบท (Context) มาช่วยเพื่อความเข้าใจเนื้อเรื่องและจะต้องรู้จักการทำนายความที่ปรากฏได้ล่วงหน้า (Prediction) อย่างมีแนวทาง และฝึกฝนให้มีความเข้าใจในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประโยคที่มีข้อมูลสนับสนุนซึ่งกันและกันโดยวิธีวิเคราะห์ภาษาในระดับที่สูงกว่าระดับประโยค (Discourse analysis) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถรวบรวมประโยคต่าง ๆ ในบทอ่านเข้าเป็นใจความที่มีจุดมุ่งหมายเดียว และมีคุณค่าในการสื่อสารได้จะเห็นได้ว่า การอ่านเพื่อการสื่อสารเน้นให้ผู้เรียนมีเหตุผลในการอ่าน คือรู้ว่า อ่านเพื่อจุดประสงค์อะไร เช่น อ่านปัญหาเพื่อจะแก้ปัญหามา อ่านเพื่อลดความออกเป็นภาพ นอกจากนี้การอ่านยังเป็นบันไดไปสู่กิจกรรมต่าง ๆ ที่ต้องใช้ทักษะฟัง พูด เขียน และการแลกเปลี่ยนข่าวสารแสดงให้เห็นว่า ผู้เขียนสื่อสารกับผู้อ่าน ในลักษณะเดียวกับผู้พูดสื่อสารกับผู้ฟัง หรืออาจกล่าวได้ว่า ผู้อ่านกับผู้เขียนมีปฏิริยาโต้ตอบกันอย่างเสียบ ๆ ทั้งนี้ผู้ฟังหรือผู้อ่านสามารถทำนายได้ว่า ผู้พูดหรือผู้เขียนจะสื่อความหมายอะไรต่อ โดยอาศัยความรู้เกี่ยวกับรหัสและปรากฏการณ์ที่น่าจะเกิดขึ้นความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านและความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องที่กำลังสื่อความหมายกับข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่ปรากฏมาช่วย

1.4 จุดประสงค์ของการสอนทักษะการอ่าน

ในการสอนทักษะการอ่าน ผู้สอนควรให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับข้อเขียนที่มีลักษณะต่าง ๆ กันทั้งในรูปของข้อเขียนประเภทร้อยแก้ว (Prose) และข้อเขียนประเภทร้อยกรอง (Poetry) ทั้งนี้ผู้สอนควรจะเน้นการพัฒนาทักษะการอ่านให้แก่ผู้เรียนควบคู่ไปกับการสอนเนื้อหาในบทเรียนตัวอย่างจุดประสงค์ของการสอนทักษะการอ่านมีดังนี้ คือ

- 1.4.1 ให้รู้ตัวอักษรที่ใช้ในภาษานั้นและออกเสียงคำถูกต้อง
- 1.4.2 ให้บอกความหมายและวิธีใช้ศัพท์ใหม่ ๆ ที่ปรากฏในเรื่องได้
- 1.4.3 ให้บอกความหมายทั้งที่กล่าวในเรื่องและความหมายแฝงในเรื่องนี้ได้
- 1.4.4 ให้บอกหน้าที่ของประโยค หรือข้อความที่ใช้ในการสื่อสารได้

- 1.4.5 ให้รู้ความสัมพันธ์ระหว่างรูปประโยคต่าง ๆ และความหมายได้
- 1.4.6 ให้เติมข้อความในข้อความหรือบทสนทนาได้เหมาะสม
- 1.4.7 ให้ตีความหมายประโยคหรือข้อความได้
- 1.4.8 ให้บอกแนวความคิดของเรื่องได้
- 1.4.9 ให้ฝึกการอ่านแบบกวาดสายตาผ่านตัวอักษรอย่างคร่าว ๆ เพื่อจับ

ใจความสำคัญ

- 1.4.10 ให้ฝึกการอ่านที่เลือกเฉพาะส่วนที่มีข้อมูลที่ต้องการ
- 1.4.11 ให้นำข้อมูลและสิ่งที่อ่านมาแสดงในรูปอื่น เช่น แผนภูมิได้
- 1.4.12 ให้ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้
- 1.4.13 ให้บอกลำดับเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่านได้
- 1.4.14 ให้สรุปเรื่องในบทสนทนาหรือข้อความที่อ่านได้
- 1.4.15 หารายงานเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน
- 1.4.16 ให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน
- 1.4.17 อ่านข้อเขียนหรือคำชี้แจงใช้เครื่องมือและปฏิบัติตาม
- 1.4.18 ให้ออกบทบาทที่สำคัญของตัวละครในเรื่องได้
- 1.4.19 ให้ทำนายปฏิกิริยาที่อาจเกิดขึ้นในสถานการณ์ต่าง ๆ
- 1.4.20 ให้เลือกทัศนคติที่เป็นที่ยอมรับของสังคม

1.5 วิธีการและการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการอ่าน

ในการสอนทักษะการอ่าน ผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนได้อ่านหลาย ๆ วิธีเพราะหนังสือแต่ละประเภทมีวัตถุประสงค์การอ่านต่างกัน และทักษะที่ใช้อ่านก็แตกต่างกันด้วย วิธีอ่านที่เป็นที่รู้จักกันทั่วไปมีดังนี้

1.5.1 การอ่านแบบเปิดผ่านไปอย่างรวดเร็ว (Skimming) ผู้เรียนต้องได้รับการฝึกฝนให้ตั้งคำถามไว้ในใจก่อนเริ่มอ่านคือรู้จุดประสงค์ของเรื่องที่อ่าน ผู้เรียนจะต้องฝึกฝนให้รู้จักการทำนายความข้างหน้า (Prediction) และเลือกจับใจความ เป็นต้น

1.5.2 การอ่านแบบต้องการข้อมูลที่เฉพาะเจาะจง (Scanning) เช่น วันที่ ตัวเลข สถานที่ผู้สอนต้องฝึกฝนผู้เรียนให้รู้จักหัดอ่านทั้งสองวิธี โดยเลือกบทเรียนที่ช่วยในการฝึก เช่น ข่าวในหนังสือพิมพ์ ข่าวกีฬาและโฆษณาสินค้าต่าง ๆ ผู้เรียนจะรู้จักจับใจความสำคัญโดยละเว้นการอ่าน โดยการแปลคำต่อคำ

1.5.3 การอ่านเพื่อหารายละเอียด (Thorough reading หรือ Receptive reading) ผู้เรียนจะต้องเข้าใจข้อเขียนทั้งใจความสำคัญและรายละเอียดปลีกย่อย แต่ไม่ได้หมายถึงจะต้องเข้าใจคำทุกคำเนื่องจากข้อเขียนแต่ละข้อเขียนย่อมมีรายละเอียดปลีกย่อยที่อยู่ในระดับที่สำคัญไม่เท่ากัน

1.5.4 การอ่านเชิงวิจารณ์ (Critical reading) ทักษะการอ่านแบบนี้เป็นทักษะที่ยากที่สุดและควรใช้ในระดับที่สูงขึ้นเพราะผู้อ่านจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ต่อข้อเขียนที่ตนอ่าน โดยใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่มาสนับสนุน หรือโต้แย้งต่อข้อเขียนนั้น ๆ การอ่านระดับนี้ผู้เขียนจะต้องมีโอกาสอภิปรายแสดงความคิดเห็นหลังการอ่าน ซึ่งเป็นลักษณะที่ผู้อ่านมีปฏิสัมพันธ์ต่อข้อเขียน (Active reader) มิใช่การอ่านแบบไม่มีปฏิสัมพันธ์ต่อข้อเขียน (Passive reader) (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. 2532 : 89) ในการจัดกิจกรรมการสอนอ่าน ผู้สอนควรจัดเป็น 3 ระยะ คือ

1) กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre – reading activities) เป็นการสร้างความสนใจในเรื่องที่จะอ่านและปูพื้นความรู้ในเรื่องที่จะอ่าน ซึ่งอาจจัดกิจกรรมดังต่อไปนี้ คือ

1.1) ให้คาดคะเนเรื่องที่จะอ่าน เช่น นำนิทานเรื่องลูกเป็ดขี้เหร่ มาให้อ่านให้ลองนึกศัพท์ที่ควรรู้จักในเรื่องนี้ว่าจะมีอะไรบ้าง เช่น Duck, Duckling, Swan, Ugly, Beautiful เป็นต้น แล้วให้ใช้วิธีอ่านแบบต้องการข้อมูลเฉพาะเจาะจง (Scanning) ว่ามีศัพท์ที่ผู้เรียนบอกไว้หรือไม่

1.2) ให้เดาความหมายของศัพท์จากบริบทโดยดูจากประโยคข้างเคียง เช่น ศัพท์ cruel หาภาพให้ดู แสดงท่าทาง และให้คำถามไว้ก่อนเพื่อให้ผู้เรียนฝึกการอ่านและผ่านไปเร็ว ๆ (Skimming) เพื่อหาคำตอบที่ครูดถามไว้หรือที่ตนตั้งคำถามที่อยากหาคำตอบไว้ก่อน เช่น Why did the ugly duckling run away?

2) กิจกรรมระหว่างการอ่าน (While – reading activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ฝึกทักษะในขณะที่อ่านเนื้อเรื่องซึ่งอาจจัดกิจกรรมดังตัวอย่างต่อไปนี้ คือ

2.1)ให้อ่านแบบผ่านไปเร็ว ๆ เพื่อให้ได้ประโยคสำคัญ (Topic sentence) และอ่านแบบหารายละเอียด (Thorough reading) เพื่อตอบคำถามกับเนื้อเรื่องได้ เช่น Why was the ugly duckling unhappy? และ When did the ugly duckling know that he was a swan? เป็นต้น

2.2) ให้ลำดับเรื่องโดยตัดเรื่องออกเป็นส่วน ๆ (Strip story) คือเป็นย่อหน้าหรือเป็นประโยคก็ได้ ให้ผู้เรียนจำส่วนของคนไว้ แล้วลำดับข้อความถ้าจะให้ยากขึ้นก็จะให้เป็นส่วนย่อย ๆ หรือตัดเป็นรอยหยัก ๆ (Jigsaw reading) ให้ผู้เรียนต่อความเองก็ได้

2.3) ให้สรุปใจความสำคัญ (Inferring from the text) โดยให้ผู้เรียนอนุมานจากเรื่องที่อ่านทั้งหมด ซึ่งผู้สอนอาจให้สรุปหรือตั้งชื่อเรื่องให้ที่แปลกไปจากชื่อเรื่องเดิม อาจเป็น The sad duckling หรือ The happy swan เป็นต้น

2.4) ให้หาความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Discourse features) ว่ามีเรื่องสัมพันธ์ความใดแสดงความหมายได้ชัดเจนในเรื่องที่อ่าน เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีที่สุด เช่น They all laughed at me. หรือ Then I see something in front of me. เป็นต้น

2.5) ให้หาจุดประสงค์และทัศนคติของผู้เรียน เป็นการฝึกให้หาความหมายที่ไม่ได้ปรากฏในข้อความที่อ่าน

2.6) ให้อ่านคำอธิบายตำแหน่งที่ผู้เรียนนั่งในเวลาสอบ แล้วเขียนแผนผังพร้อมกับเขียนชื่อของผู้สอบในแผนผังนั้น เช่น Read the description of students seating in an examination room and write names of appropriate student in the seating diagram.

2.7) ให้อ่านรายงานอุบัติเหตุจากหนังสือพิมพ์แล้วเขียนแผนผังของจุดที่เกิดเหตุพร้อมทิศทางของพาหนะที่เกิดอุบัติเหตุในที่ว่างที่กำหนดให้ เช่น Read the accident report from the newspaper and draw diagram of the accident showing position and direction of vehicles in the space provided.

2.8) ให้อ่านคำชี้แจงติดต่อเจ้าหน้าที่ธนาคารในการแลกเช็คเดินทางแล้วเขียนแผนผังแสดงลำดับการติดต่อ เช่น Read the information from the bank clerk telling customer how to get his traveler's check changed and write a flow chart illustrating the process .

3) กิจกรรมหลังการอ่าน (Post reading activities) คือ ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ ดังตัวอย่างกิจกรรมต่อไปนี้ คือ

3.1) ให้ผู้เรียนกล่าวถึงประโยชน์ที่อ่านเรื่อง ว่าให้ข้อคิดเห็นอย่างไรบ้าง

3.2) ให้ผู้เรียนกล่าวถึงความรู้สึกของตนเองและตัวละครในเรื่องที่อ่าน

- 3.3) ให้เขียนออกเป็นบทสนทนาระหว่างผู้เกี่ยวข้องในเรื่อง
 3.4) ให้แสดงบทบาทสมมติ โดยสวมบทบาทของผู้เกี่ยวข้องใน

เรื่อง

3.5) ให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความแตกต่างทางวัฒนธรรม
 ของเจ้าของภาษาและผู้เรียน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การสอนอ่านเป็นทักษะที่สำคัญที่จะนำไปสู่การพัฒนา
 วิชาการต่าง ๆ กิจกรรมการสอนหรือเทคนิควิธีที่หลากหลายล้วนเป็นสิ่งสำคัญควรฝึกให้
 ผู้เรียนอ่านเพื่อการสื่อสาร เน้นให้มีเหตุผลในการอ่านตลอดจนต้องรู้จักประสงค์ของการอ่าน
 อีกด้วย

2. ความหมายของความเข้าใจในการอ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการค้นหาความหมายด้านความคิดความรู้สึก จินตนาการ
 และประสบการณ์ ทำให้เกิดความรู้ความเพลิดเพลิน ในทางตรงข้ามถ้าอ่านแล้วถ้าไม่เข้าใจเรื่อง
 ที่อ่าน จะทำให้เกิดความสับสนและเบื่อ การอ่านจึงต้องเน้นให้เกิดความเข้าใจในการอ่านเป็น
 พื้นฐานสำคัญ นักการศึกษาได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านไว้ ดังนี้

สมิธ (Smith. 1988 : 1755) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ การที่ผู้อ่าน
 สามารถรับเอาความหมายที่ผู้เขียนตั้งใจใส่ไว้ในตัวอักษรได้ตรงตามกับผู้เขียนต้องการ

กู๊ดแมน (Goodman. 1990 : 472) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านว่า เป็นสิ่งที่
 ผู้อ่านสร้างขึ้นจากการปฏิสัมพันธ์ของตัวอักษร กระบวนการคิดและกระบวนการเลือกสิ่งชี้
 ทางภาษาซึ่งได้แก่ ตัวอักษรและเสียง ลำดับคำในประโยคและความหมายของคำ โดยผู้อ่านจะ
 สุ่มเลือกสิ่งชี้มาจากข้อความที่อ่าน และใช้ความรู้ในทางภาษาศาสตร์หาความหมายจากคำ
 ต่าง ๆ ผู้อ่านจะคาดคะเนความหมายคำที่พบในข้อความหนึ่ง ๆ แล้วทดสอบดูว่าสิ่งที่คาดคะเน
 ไว้ถูกต้องหรือไม่เพียงใด จากนั้นจะมีการย้ำเพื่อความมั่นใจว่า การคาดคะเนนั้นถูกต้องเพียงใด
 เมื่อสิ่งที่คาดคะเนไว้ผิดผู้อ่านก็จะทำการแก้ไขเมื่อจำเป็นแล้วย้อนกลับไปเลือกสิ่งชี้ใหม่จน
 เข้าใจบทอ่านทั้งหมด

บรอมลีย์ (Bromley. 1992 : 375) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง
 การที่ผู้อ่านใช้กระบวนการทางสติปัญญาที่ต้องอาศัยประสบการณ์และความรู้เดิมมาเชื่อมโยง
 กับความหมายจากข้อมูลใหม่ที่ได้รับ แล้วสรุปจากเรื่องที่กำลังอ่านนั้น

บาร์, บราโชวิก และวอกแมน-เซโค (Barr, Blachowicz, and Wagmon-Sadow.
 1995 : 135) กล่าวว่า ความหมายของความเข้าใจในการอ่าน สรุปได้ว่า เป็นความสามารถของ

ผู้อ่าน เช่น การเข้าใจความหมายของข้อมูลในเรื่อง การตีความจุดประสงค์ของผู้เขียน โดยอาศัย
ภูมิหลังและประสบการณ์เดิม

จากการศึกษาแนวคิดของนักศึกษาและนักวิชาการเกี่ยวกับความหมายของการ
อ่านข้างต้นพอสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้ คำศัพท์
ข้อความ และโครงสร้างของประโยค รวมถึงการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง จับ
ใจความสำคัญ ลำดับเหตุการณ์ และตีความหมายจากสิ่งที่อ่านได้ โดยใช้กระบวนการคิด
ความรู้และประสบการณ์เดิมของตนเพื่อให้ได้ความหมายของสิ่งที่อ่าน เพื่อที่จะเข้าใจ
ความรู้ตื้นลึกของนักคิดของผู้เขียน และสามารถนำสิ่งที่ได้จากการอ่านไปปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ที่
ผู้เขียนได้เขียนไว้ ได้

3. องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน

การที่ผู้อ่านจะเกิดความเข้าใจได้มากน้อยเพียงใดนั้น วูลโฟล์ค (Woolfolk. 1990
: 320) ให้ความเห็นว่า องค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่านนั้นคือ
การให้ผู้อ่านตระหนักถึงกลวิธีที่ต้องใช้ในการทำความเข้าใจกับสิ่งที่อ่าน ซึ่งได้แก่

1. การอ่านเอาความหมายโดยรวมของบทอ่าน
2. การใช้อัตราเร็วในการอ่านให้เหมาะกับบทอ่าน
3. การรู้จักจับใจความสำคัญของบทอ่าน
4. การใช้ความรู้เกี่ยวกับคำเชื่อมประโยคต่าง ๆ
5. การนำความรู้เดิมมาใช้
6. การตีความจากบริบท
7. การใช้ความรู้เกี่ยวกับกลวิธีต่าง ๆ มาช่วยทำความเข้าใจกับสิ่งที่อ่าน

กู๊ดแมน (Goodman. 1971 : 178) ได้ให้ทัศนะว่า ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบสำคัญ

4 ประการคือ

1. ความรู้ทางภาษา ผู้อ่านจะเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษร
และความหมายของคำก่อนในระยะแรก จนกระทั่งเมื่อผู้อ่านมีประสบการณ์ในการอ่านมาก
ขึ้นก็จะสามารถอ่านเพื่อความเข้าใจได้มากขึ้น
2. ประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวเนื้อหา
และความรู้เดิมที่ผู้อ่านมีอยู่
3. ความสมบูรณ์ของเนื้อเรื่องหรืองานเขียนนั้น หากเนื้อเรื่องที่อ่านขาด
ความสมบูรณ์ผู้อ่านจะไม่เข้าใจ ยกเว้นในกรณีที่ผู้อ่านมีพื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านมาก่อน

4. ความสามารถในการวิเคราะห์งานเขียน งานเขียนแต่ละชิ้นมีลักษณะ โครงสร้างแตกต่างกัน และสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อ ตลอดจนวัฒนธรรมของผู้เขียนด้วย ถ้าหากงานเขียนนั้นเสนอเรื่องราวที่แตกต่างไปจากวัฒนธรรมและประสบการณ์เดิมของผู้อ่านแล้ว การอ่านจะไม่ประสบความสำเร็จ

วิลเลียม (Williams. 1984 : 3-7) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพว่า ประกอบด้วย

1. ความรู้ในระบบการเขียน ด้านการสะกดคำและการอ่านออกเสียง
2. ความรู้ในเรื่องภาษา หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับรูปแบบของคำ การเรียบเรียงคำ โครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษา

3. ความสามารถในการตีความ หมายถึง ความเข้าใจจุดประสงค์ของข้อความ รู้วิธีการเรียบเรียงประโยคเป็นข้อความที่ต่อเนื่องกัน และเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยค

4. ความรู้รอบตัวทั่วไป ได้แก่ ลักษณะของข้อเขียน วัฒนธรรม เหตุการณ์ ปัจจุบัน ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ

5. เหตุผลในการอ่านและวิธีการอ่าน ผู้อ่านแต่ละคนมีเหตุผลและความต้องการในการอ่านแตกต่างกัน ซึ่งจะมีผลต่อการเลือกวิธีการอ่าน ดังนั้น เมื่อต้องการอ่าน ผู้อ่านต้องทราบว่าตนเองกำลังอ่านอะไร และจะเลือกวิธีอ่านอย่างไรให้เหมาะสม

ฮาฟเนอร์ (Hafner. 1974 : 85) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบสำคัญต่อความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

1. สถิติปัญญา คือ เด็กที่มีความสามารถทางสติปัญญาปกติหรือค่อนข้างสูง จะมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านสูงกว่าเด็กที่มีสติปัญญาต่ำ

2. ประสบการณ์เดิม หมายถึง ผู้อ่านที่มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่ตนอ่านจะช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น

3. เจตคติที่มีต่อเรื่องที่อ่าน คือ การที่ผู้อ่านมีอคติต่อบุคคล ความคิดหรือเรื่องที่อ่านย่อมทำให้การประเมินเรื่องที่อ่านผิดพลาดไปได้

กล่าวโดยสรุปแล้วความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับตัวผู้อ่าน ได้แก่ สถิติปัญญา ความสามารถทางภาษา คือ ความสามารถในการเรียนรู้ คำศัพท์ ข้อความ และโครงสร้างของประโยค รวมถึงการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง จับใจความสำคัญ ลำดับเหตุการณ์ และตีความหมายจากสิ่งที่อ่านได้ โดยใช้กระบวนการคิด ความรู้และประสบการณ์เดิมของตน

เพื่อให้ได้ความหมายของสิ่งที่อ่าน เพื่อที่จะเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน และสามารถนำสิ่งที่ได้จากการอ่านไปปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ได้

4. ระดับความเข้าใจในการอ่าน

การอ่านเพื่อความเข้าใจนั้นต้องอาศัยทักษะพื้นฐานหลายประการ เพื่อที่จะพัฒนาขึ้นมาเป็นความเข้าใจในการอ่านระดับต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้มีผู้จำแนกระดับความเข้าใจในการอ่านไว้หลายระดับแตกต่างกันไป ดังนี้

เบอร์มิสเตอร์ (Burmeister. 1974 : 210) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 7 ระดับ คือ

1. ระดับความจำ คือ การที่ผู้อ่านสามารถจำในสิ่งที่ผู้เขียน เขียนไว้ ซึ่งเป็น การจำในเรื่องกำกับข้อเท็จจริง วันที่ คำจำกัดความ ใจความสำคัญของเรื่องและลำดับเหตุการณ์ ในเรื่องที่อ่าน
2. ระดับแปลความหมาย คือ การนำเอาข้อความหรือเรื่องราวที่อ่านไปแปล รูปอื่น เช่น การแปลภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง การถอดความจากคำจำกัดความ การแปล ข้อความที่เป็นแผนภูมิ เป็นต้น
3. ระดับการตีความ คือ การที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียน ไม่ได้เขียนไว้ เช่น เมื่อได้เหตุมาแล้วสามารถหาผลได้ สามารถทำนายเหตุการณ์ต่อไปได้ จับใจความสำคัญของเรื่อง ได้หรือสรุปความจากสิ่งที่กล่าวโดยทั่วไป เป็นต้น
4. ระดับประยุกต์ คือ ผู้อ่านสามารถที่จะเข้าใจหลักการและประสบความสำเร็จในการนำประโยชน์จากสิ่งที่อ่านไปประยุกต์ใช้
5. ระดับวิเคราะห์ คือ การที่ผู้อ่านสามารถแยกแยะส่วนประกอบย่อย ๆ ที่มาประกอบกันเข้าเป็นส่วนใหญ่ เช่น การวิเคราะห์บทประพันธ์ การตรวจสอบการให้เหตุผล นิด ๆ และการลงความเห็นในสิ่งที่อ่าน เป็นต้น
6. ระดับสังเคราะห์ คือ การที่ผู้อ่านสามารถนำความคิดจากที่ต่าง ๆ มาเรียบเรียงใหม่ได้
7. ระดับประเมินผล คือ การที่ผู้อ่านสามารถวางเกณฑ์และตัดสินเรื่องที่อ่านตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ได้

เรเกอร์ (Regor. 1985 : 344) แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านออกเป็น 3 ระดับ

ดังนี้

1. ความเข้าใจระดับตัวอักษร คือ ความสามารถในการเข้าใจเรื่องความหมายของคำและความคิดเห็นของผู้เขียน
2. ความเข้าใจระดับตีความ คือ ความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนเขียนเข้าใจความสัมพันธ์ต่าง ๆ ได้ สามารถเปรียบเทียบข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในเรื่องที่อ่านกับประสบการณ์ของตนได้ สามารถเข้าใจลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ และมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเหตุกับผล สามารถตีความหมายข้อความทั่วไปได้
3. ความเข้าใจระดับการนำไปใช้ คือ ความเข้าใจระดับนี้ ผู้อ่านสามารถประเมินความคิดของผู้เขียนได้ และสามารถนำความคิดนั้นไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ใหม่ได้

จากระดับความเข้าใจในการอ่านข้างต้นดังกล่าว พอสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านมีหลายระดับ ซึ่งสรุปได้ 3 ระดับ คือ ระดับการแปลความหมาย ระดับการตีความและระดับการประเมินผลหรือการนำไปใช้ จากระดับความเข้าใจในการอ่านดังกล่าวนี้สามารถพัฒนาทักษะตั้งแต่ระดับขั้นพื้นฐาน ไปจนถึงขั้นสุดท้าย

5. การวัดความเข้าใจในการอ่าน

การวัดและการประเมินผลความเข้าใจในการอ่านเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะการวัดและการประเมินผลที่เป็นระบบที่จะช่วยให้ทราบถึงระดับความเข้าใจในการอ่านของเด็กแต่ละคน เพื่อให้ครูสามารถวางแผนทางในการพัฒนาทักษะความเข้าใจในการอ่านให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544 : 78) กล่าวว่า ในการประเมินผลความเข้าใจในการอ่านนิยมใช้แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบเพราะเป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงสูง โดยกำหนดคำตอบที่ถูกต้องไว้ชัดเจน และสะดวกในการให้คะแนน เพราะคำตอบที่ถูกต้องมีเพียงคำตอบเดียว

Harris (1969 : 98) กล่าวถึงเทคนิคทั่วไปที่ใช้วัดความเข้าใจในการอ่าน คือ การให้ผู้เรียนอ่านเนื้อหาที่ยกมาและวัดความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียน โดยการถามจุดที่สำคัญในเรื่องและให้ผู้เรียน ได้เลือกคำตอบจากตัวเลือกหลาย ๆ ตัวเพื่อทดสอบว่าผู้เรียนมีความเข้าใจเรื่องนั้นเพียงใด โดย Harris ได้กล่าวถึงหลักในการเลือกข้อความเพื่อนำมาทำแบบทดสอบดังต่อไปนี้

1. ความยาวของแบบทดสอบควรเป็นเรื่องสั้น ๆ มีความยาวประมาณ 100-250 คำ และมีใจความเพียงพอสำหรับตั้งคำถามได้ 6-7 ข้อ โดยแบบทดสอบต้องมีข้อความ

ต่าง ๆ หลายรูปแบบ

2. เนื้อเรื่องควรเป็นเรื่องหลายชนิครวมกัน เนื้อเรื่องที่ยกมาควรเป็นเรื่องที่มีความสมบูรณ์ในตัวไม่ต้องอ่านเพิ่มเติมจากที่อื่นอีกและเนื้อเรื่องต้องไม่เป็นเรื่องที่รู้กันโดยทั่วไปซึ่งผู้เรียนสามารถตอบคำถามได้โดยไม่ต้องอ่านเนื้อเรื่องเลย

3. ภาษาที่ใช้ ถ้าเนื้อเรื่องประกอบด้วยคำศัพท์หรือโครงสร้างที่ยุ่งยากเกินไปผู้ออกแบบทดสอบควรดัดแปลงให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนส่วนรูปแบบของการวัดความเข้าใจหรือทักษะทางการอ่านนั้น Finocchiaro และ Sako (1983 : 65) ได้กล่าวถึงแบบทดสอบที่ใช้ในการประเมินผลความเข้าใจในการอ่าน 3 รูปแบบ คือ

3.1 แบบทดสอบอัตนัย (Subjective test) ได้แก่ แบบทดสอบความเรียง โดยให้ผู้เรียนตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน โดยเขียนคำตอบหรือข้อความยาว ๆ

3.2 แบบทดสอบปรนัย (Objective test) ได้แก่ แบบทดสอบแบบเลือกตอบ แบบถูกผิด แบบจับคู่ แบบเติมคำ เป็นต้น

3.3 แบบทดสอบแบบกึ่งปรนัย (Semi-objective test) ได้แก่ แบบทดสอบที่ต้องการคำตอบสั้น ๆ ให้เติมหรือต่อให้สมบูรณ์ให้คะแนนโดยครูประจำชั้นหรือผู้ทดสอบที่มีความสามารถในการประเมินผล

ดังนั้นในการวัดความเข้าใจในการอ่าน ผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่ใช้ในการวัดที่มีความสมบูรณ์ชัดเจน และเป็นแบบทดสอบที่มีประสิทธิภาพในการวัดผลตามจุดประสงค์การเรียนการสอน ซึ่งสามารถชี้วัดได้ว่าผู้เรียนได้บรรลุเป้าหมายในการเรียนการสอนตามที่ตั้งเป้าหมายไว้หรือไม่

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ตลอดจนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์การจัดการกระบวนการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามความคาดหวังของหลักสูตร จำเป็นต้องใช้กระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย โดยมุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ที่มีการฝึกปฏิบัติ ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ และให้ทักษะในการแสวงหาความรู้

จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ อันนำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิตการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จึงเน้นที่การวัดและประเมินตามสภาพจริงของผู้เรียน และสภาพจริงของการเรียนการสอน จากพฤติกรรมที่ผู้เรียนได้แสดงออก ซึ่งสะท้อนให้เห็นความสามารถของผู้เรียน และจากการลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งชี้ให้เห็นวิธีการตัดสินใจและแก้ปัญหาด้วยตนเองลักษณะภาษาที่มาประเมิน ควรเป็นภาษาที่ใช้ในสถานการณ์สื่อสารตามสภาพจริงการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรประเมินความสามารถในการสื่อความหมายจริง ไม่ควรแยกการใช้ภาษาออกจากสถานการณ์ และควรวัดให้ครอบคลุมองค์ประกอบทางภาษาอันประกอบด้วยความรู้เรื่องศัพท์ สำนวน เสียง โครงสร้าง การใช้ภาษาในสถานการณ์และกลวิธีในการสื่อสารในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้สอนสามารถเลือกใช้วิธีการและเครื่องมือให้เหมาะสมกับระดับชั้นและความพร้อมของสถานศึกษา

1. ลักษณะการประเมินทางการเรียนรู้

การประเมินทางการเรียนรู้มีลักษณะ ดังนี้

- 1.1 เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนการสอนหรือกระบวนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งควรทำการประเมินอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำผลการประเมินไปปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
- 1.2 เป็นการประเมินคุณลักษณะหรือพัฒนาการการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าบรรลุตามจุดประสงค์หรือไม่
- 1.3 เป็นการประเมินในภาพรวมทั้งหมดของผู้เรียน โดยการรวบรวมข้อมูลและประมวลจากตัวเลขจากการวัดหลายวิธีและหลายแหล่ง
- 1.4 เป็นกระบวนการเกี่ยวข้องกับบุคคลหลายกลุ่ม ทั้งครู นักเรียน ผู้ปกครองนักเรียน ผู้บริหาร โรงเรียน และอาจารย์ถึงคณะกรรมการต่าง ๆ ของโรงเรียน

2. หลักการประเมินทางการเรียนรู้

หลักการประเมินทางการเรียนรู้โดยทั่วไปมีดังนี้

- 2.1 ขอบเขตการประเมินต้องตรงและครอบคลุมหลักสูตร
- 2.2 ใช้ข้อมูลจากผลการวัดที่ครอบคลุม จากการวัดหลายแหล่ง หลายวิธี
- 2.3 เกณฑ์ที่ใช้ตัดสินผลการประเมินมีความชัดเจน เป็นไปได้ มีความยุติธรรม ตรงตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

3. ขั้นตอนในการประเมินทางการศึกษา

การประเมินทางการเรียนรู้มีขั้นตอนที่สำคัญ ดังนี้

3.1 กำหนดจุดประสงค์การประเมิน โดยให้สอดคล้องและครอบคลุมจุดประสงค์ของหลักสูตร

3.2 กำหนดเกณฑ์เพื่อตีค่าข้อมูลที่ได้จากการวัด

3.3 รวบรวมข้อมูลจากการวัดหลาย ๆ แหล่ง

3.4 ประมวลและผสมผสานข้อมูลต่าง ๆ ของทุกรายการที่วัดได้

3.5 วินิจฉัยชี้แจงและตัดสิน โดยเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

4. ประเภทของการประเมินทางการเรียนรู้

การประเมินแบ่งได้หลายประเภท ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้ในการแบ่ง ดังนี้

4.1 แบ่งตามจุดประสงค์ของการประเมิน

การแบ่งตามจุดประสงค์ของการประเมิน แบ่งได้ ดังนี้

4.1.1 การประเมินก่อนเรียน หรือก่อนการจัดการเรียนรู้ หรือการประเมินพื้นฐาน (Basic Evaluation) เป็นการประเมินก่อนเริ่มต้นการเรียนการสอนของแต่ละบทเรียนหรือแต่ละหน่วย แบ่งได้ 2 ประเภท คือ

4.1.2 การประเมินเพื่อจัดตำแหน่ง (Placement Evaluation) เป็นการประเมินเพื่อพิจารณาว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในสาระที่จะเรียนอยู่ในระดับใดของกลุ่มประโยชน์ของการประเมินประเภทนี้ คือ ครูใช้ผลการประเมินเพื่อกำหนดรูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียน ผู้เรียนที่มีความรู้ความสามารถในสาระที่จะเรียนน้อยคืออยู่ในตำแหน่งท้าย ๆ ควรได้รับการเพิ่มพูนเนื้อหาสาระนั้นมากกว่ากลุ่มที่อยู่ในลำดับต้น ๆ คือกลุ่มที่มีความรู้ความสามารถในสาระที่จะเรียนมากกว่า หรือกลุ่มที่มีความรู้พื้นฐานในสาระที่จะเรียนดีกว่า และแต่ละกลุ่มควรใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน

4.1.3 การประเมินเพื่อวินิจฉัย (Diagnostic Evaluation) เป็นการประเมินก่อนการเรียนการสอนอีกเช่นกัน แต่เป็นการประเมินเพื่อพิจารณาแยกแยะว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในสาระที่จะเรียนรู้น้อยเพียงใด มีพื้นฐานเพียงพอที่จะเรียนในเรื่องที่จะสอนหรือไม่ จุดใดสมบูรณ์แล้ว จุดใดยังบกพร่องอยู่ จำเป็นต้องได้รับการเสริมให้มีพื้นฐานที่เพียงพอเสียก่อนจึงจะเริ่มต้นสอนเนื้อหาในหน่วยการเรียนต่อไป และจากพื้นฐานที่ผู้เรียนมีอยู่ควรใช้รูปแบบการเรียนการสอนอย่างไร

ทั้งการประเมินเพื่อจัดตำแหน่งและการประเมินเพื่อวินิจฉัยมีจุดประสงค์เหมือนกันคือเพื่อทราบพื้นฐานความรู้ความสามารถของผู้เรียนก่อนที่จะจัดการเรียนรู้หรือการเรียนการสอนในสาระการเรียนรู้นั้น ๆ แต่การประเมิน 2 ประเภทดังกล่าวมีความแตกต่างกัน คือ การประเมินเพื่อจัดตำแหน่ง เป็นการประเมินเพื่อพิจารณาในภาพรวม ใช้เครื่องมือไม่ละเอียดหรือจำนวนข้อคำถามไม่มาก แต่การประเมินเพื่อวินิจฉัยเป็นการประเมินเพื่อพัฒนาอย่างละเอียด แยกแยะเนื้อหาเป็นตอน ๆ เพื่อพิจารณาว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานของเนื้อหาแต่ละตอนมากน้อยเพียงใด จุดใดบกพร่องบ้าง ดังนั้นจำนวนข้อคำถามมีมากกว่า

4.1.4 การประเมินเพื่อพัฒนา หรือการประเมินย่อย (Formative Evaluation) เป็นการประเมินเพื่อใช้ผลการประเมินเพื่อปรับปรุงกระบวนการจัดการเรียนรู้ การประเมิน ประเภทนี้ใช้ระหว่างการจัดการเรียนการสอน เพื่อตรวจสอบว่า ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในระหว่างการจัดการเรียนการสอนหรือไม่ หากผู้เรียนไม่ผ่าน จุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้สอนก็จะหาวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ผลการประเมินยังเป็นการตรวจสอบครูผู้สอนเองว่าเป็นอย่างไร แผนการเรียนรู้อย่างไร วัสดุที่เตรียมมาดีหรือไม่ ควรปรับปรุงอย่างไร กระบวนการจัดการเรียนรู้เป็นอย่างไร มีจุดใดบกพร่องที่ต้องปรับปรุงแก้ไขต่อไป

การประเมินประเภทนี้ นอกจากจะใช้ผลการประเมินเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนแล้ว ผลการประเมินยังใช้ในการปรับปรุงหลักสูตรของสถานศึกษาด้วย กล่าวคือ หากพบว่าเนื้อหาสาระใดที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ไม่เป็นไปตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง โดยที่ผู้สอนได้พยายามปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนอย่างเต็มที่กับผู้เรียนหลายกลุ่มแล้วยังได้ผลเป็นอย่างเค็ม แสดงว่า ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังนั้นสูงเกินไปหรือไม่เหมาะสมกับผู้เรียนในชั้นเรียนระดับนี้ หรือเนื้อหาอาจจะยากหรือซับซ้อนเกินไปที่จะบรรจุในหลักสูตรระดับนี้ควรบรรจุในชั้นเรียนที่สูงขึ้น จะเห็นว่า ผลจากการประเมินจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาด้วย

4.1.5 การประเมินเพื่อตัดสินหรือการประเมินผลรวม (Summative Evaluation) เป็นการประเมินเพื่อตัดสินผลการจัดการเรียนรู้ เป็นการประเมินหลังจากผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว อาจเป็นการประเมินหลังจบหน่วยการเรียนรู้หน่วยใดหน่วยหนึ่ง หรือหลายหน่วย รวมทั้งการประเมินปลายภาคเรียนหรือปลายปี ผลจากการประเมินประเภทนี้ใช้ในการตัดสินผลการจัดการเรียนการสอน หรือตัดสินใจว่าผู้เรียนคนใดควรจะได้รับระดับคะแนนใด

5. แบ่งตามการอ้างอิง

การแบ่งประเภทของการประเมินตามการอ้างอิงหรือตามระบบของการวัด แบ่งออกเป็น

5.1 การประเมินแบบอิงตน (Self-referenced Evaluation) เป็นการประเมินเพื่อนำผลจากการเรียนรู้มาเปรียบเทียบกับความสามารถของตนเอง เป็นการประเมินเพื่อปรับปรุงตนเอง (Self Assessment) เช่น ประเมินโดยการเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียนกับทดสอบหลังเรียนของตนเอง การประเมินแบบนี้ ควรจะใช้แบบทดสอบคู่ขนานหรือแบบทดสอบเทียบเคียง (Equivalence Test) เพื่อเปรียบเทียบกันได้

5.2 การประเมินแบบอิงกลุ่ม (Norm-referenced Evaluation) เป็นการประเมินเพื่อพิจารณาว่า ผู้ได้รับการประเมินแต่ละคนมีความสามารถมากน้อยเพียงใด เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ถูกวัดด้วยแบบทดสอบฉบับเดียวกัน การประเมินประเภทนี้ขึ้นอยู่กับความรู้ ความสามารถของกลุ่มเป็นสำคัญ นิยมใช้ในการจัดตำแหน่งผู้ถูกประเมิน หรือใช้เพื่อคัดเลือกผู้เข้าศึกษาต่อ

5.3 การประเมินแบบอิงเกณฑ์ (Criterion-referenced Evaluation) เป็นการนำผลการสอบที่ได้ไปเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ความสำคัญอยู่ที่เกณฑ์ โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงความสามารถของกลุ่ม ซึ่งเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินผลการเรียนรู้ได้แก่ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและมาตรฐานการเรียนรู้

6. ความสำคัญของการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ทำให้ได้ข้อมูลสารสนเทศที่จำเป็นในการพิจารณาว่า ผู้เรียนเกิดคุณภาพการเรียนรู้ตามผลเรียนรู้ที่คาดหวังและมาตรฐานการเรียนรู้

จากประเภทของการประเมิน โดยเฉพาะการแบ่งประเภทโดยใช้จุดประสงค์ของการประเมินเป็นเกณฑ์ในการแบ่งประเภท จะเห็นว่า การวัดและประเมินผลเรียนนอกจากจะมีประโยชน์โดยตรงต่อผู้เรียนแล้ว ยังสะท้อนถึงประสิทธิภาพการสอนของครู และเป็นข้อมูลสำคัญที่สะท้อนคุณภาพการดำเนินงานการจัดการศึกษาของสถานศึกษาด้วย ดังนั้นครูและสถานศึกษาต้องมีข้อมูลผลเรียนรู้ของผู้เรียน ทั้งจากการประเมินในระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา และระดับอื่นที่สูงขึ้น ประโยชน์ของการวัดและการประเมินผลเรียนรู้ จำแนกเป็นด้าน ๆ ดังนี้

1. ด้านการจัดการเรียนรู้

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนมีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้หรือการจัดการเรียนการสอนดังนี้

1.1 เพื่อจัดตำแหน่ง (Placement) ผลจากการวัดบอกได้ว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถอยู่ในระดับใดของกลุ่มหรือเปรียบเทียบกับเกณฑ์แล้วอยู่ในระดับใด การวัดและประเมินเพื่อจัดตำแหน่งนี้ มักใช้ในวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ

1.1.1 เพื่อคัดเลือก (Selection) เป็นการ ใช้ผลการวัดเพื่อคัดเลือกเพื่อเข้าเรียน เข้าร่วมกิจกรรม โครงการ หรือเป็นตัวแทน (เช่น ของชั้นเรียนหรือสถานศึกษา) เพื่อการทำกิจกรรม หรือการให้ทุนผล การวัดและประเมินผลลักษณะนี้คำนึงถึงการจัดอันดับที่เป็นสำคัญ

1.1.2 เพื่อแยกประเภท (Classification) เป็นการ ใช้ผลการวัดและประเมินเพื่อแบ่งกลุ่มผู้เรียน เช่น แบ่งเป็นกลุ่มอ่อน ปานกลาง และเก่ง แบ่งกลุ่มผ่าน-ไม่ผ่าน เกณฑ์ หรือตัดสินได้-ตก เป็นต้น เป็นการวัดและประเมินที่ยึดเกณฑ์ที่ใช้ในการแบ่งกลุ่มเป็นสำคัญ

1.2 เพื่อวินิจฉัย (Diagnostic) เป็นการ ใช้ผลการวัดและประเมินเพื่อค้นหา จุดเด่น-จุดด้อยของผู้เรียนว่ามีปัญหาในเรื่องใด จุดใด มากน้อยแค่ไหน เพื่อนำไปสู่การตัดสินใจการวางแผนการจัดการเรียนรู้และการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เครื่องมือที่ใช้วัดเพื่อการวินิจฉัยเรียกว่า แบบทดสอบวินิจฉัย (Diagnostic Test) หรือแบบทดสอบวินิจฉัยการเรียน ประโยชน์ของการวัดและประเมินประเภทนี้นำไปใช้ในวัตถุประสงค์ 2 ประการ ดังนี้

1.2.1 เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน ผลการวัดผู้เรียนด้วยแบบทดสอบวินิจฉัยการเรียนจะทำให้ทราบว่าผู้เรียนมีจุดบกพร่องจุดใด มากน้อยเพียงใด ซึ่งครูผู้สอนสามารถ แก้ไขปรับปรุงโดยการสอนซ่อมเสริม (Remedial Teaching) ได้ตรงจุด เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่คาดหวังไว้

1.2.2 เพื่อปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ ผลการวัดด้วยแบบทดสอบวินิจฉัยการเรียน นอกจากจะช่วยให้เห็นว่า ผู้เรียนมีจุดบกพร่องเรื่องใดแล้ว ยังช่วยให้เห็นจุดบกพร่องของกระบวนการจัดการเรียนรู้อีกด้วย เช่น ผู้เรียนส่วนใหญ่มีจุดบกพร่องจุดเดียวกัน ครูผู้สอนต้องทบทวนว่าอาจจะเป็นเพราะวิธีการจัดการเรียนรู้ไม่เหมาะสมต้องปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม

1.3 เพื่อตรวจสอบและปรับปรุง การประเมินเพื่อพัฒนา (Formative Evaluation) เป็นการประเมินเพื่อตรวจสอบผลการเรียนรู้เกี่ยวกับจุดประสงค์หรือผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ผลจากการประเมินใช้พัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยอาจจะปรับปรุงหรือปรับเปลี่ยนวิธีการสอน (Teaching Method) ปรับเปลี่ยนสื่อการสอน (Teaching Media) ใช้นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ (Teaching Innovation) เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

1.4 เพื่อการเปรียบเทียบ (Assessment) เป็นการใช้ผลการวัดและประเมินเปรียบเทียบว่าผู้เรียนมีพัฒนาการจากเดิมเพียงใด และอยู่ในระดับที่พึงพอใจหรือไม่

1.5 เพื่อการตัดสิน การประเมินเพื่อการตัดสินผลการเรียนของผู้เรียนเป็นการประเมินรวม (Summative Evaluation) คือ ใช้ข้อมูลที่ได้จากการวัดเทียบกับเกณฑ์เพื่อตัดสินผลการเรียนว่าผ่าน-ไม่ผ่าน หรือให้ระดับคะแนน (ทิวคัล มลธิโชติ. 2549 : 4-9)

7. การวัดและประเมินผลภาษาอังกฤษ

การวัดและประเมินผลตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้ระบุไว้ว่า สถานศึกษาในฐานะผู้รับผิดชอบจัดการศึกษาจะต้องจัดทำหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติในการวัดและประเมินผลการศึกษา เพื่อให้บุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายถือปฏิบัติร่วมกันและเป็นไปในมาตรฐานเดียวกัน สถานศึกษาต้องมีผลการเรียนรู้ของผู้เรียนจากการวัดและประเมินทั้งในระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา ระดับเขตการศึกษา และระดับชาติ ตลอดจนการประเมินภายนอก เพื่อใช้เป็นข้อมูลสร้างความมั่นใจเกี่ยวกับคุณภาพของผู้เรียนให้แก่ผู้เกี่ยวข้องทั้งภายในและนอกสถานศึกษา (กรมวิชาการ. 2551 : 24)

ลักษณะของการวัดและประเมินผล

การประเมินผลการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ควรมีลักษณะ ดังนี้

1. ต้องระบุสิ่งที่มุ่งประเมินให้ชัดเจน ผู้ประเมินต้องทราบว่าผลการเรียนรู้ที่ต้องการประเมิน ประกอบด้วยคุณลักษณะ (Traits) ที่สำคัญอะไรบ้าง เพื่อที่จะเลือกใช้เครื่องมือและวิธีการที่เหมาะสม

2. เลือกเทคนิคการวัดให้เหมาะสม ผู้ประเมินต้องเลือกเครื่องมือ รูปแบบคำถามที่ใช้ให้สอดคล้องกับคุณลักษณะ หรือสมรรถภาพของผู้เรียน โดยเครื่องมือนั้นต้องให้ผลที่ถูกต้อง มีความเป็นปรนัยและสะดวกต่อการนำไปใช้

3. ควรใช้วิธีการวัดหลายอย่างประกอบกัน เนื่องจากเครื่องมือแต่ละชนิดมีข้อดี/ข้อเสียที่แตกต่างกัน ผู้ประเมินจึงควรเลือกใช้วิธีการวัดหลายอย่างให้ครอบคลุมผลสัมฤทธิ์และพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน และต้องทำการวัดหลาย ๆ ครั้ง

4. ควบคุมความคลาดเคลื่อนจากการวัดให้เกิดขึ้นน้อยที่สุด การวัดคุณลักษณะใดก็ตามจะมีความคลาดเคลื่อนเกิดขึ้นได้เสมอ ผู้ประเมินควรศึกษาถึงแหล่งของความคลาดเคลื่อนและพยายามขจัดให้เหลือน้อยที่สุด

5. ใช้สารสนเทศจากการประเมินสำหรับการตัดสินใจ การประเมินเป็นกระบวนการของการปรับปรุงและพัฒนาสิ่งที่ดีขึ้น การประเมินมิได้สิ้นสุดเมื่อทราบผลการประเมิน แต่การประเมินมีความสำคัญอยู่ที่การนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการตัดสินใจที่ดีในการจัดการศึกษา และพัฒนาประสิทธิภาพของการเรียนการสอน

ประเภทของการวัดและประเมินการเรียนรู้

การวัดและประเมินเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนการสอน กิจกรรมการวัดและการประเมิน ทำให้ผู้สอนได้สารสนเทศที่เป็นประโยชน์และเป็นพื้นฐานสำหรับการตัดสินใจเกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้เรียน ตลอดจนประโยชน์ต่อการปรับปรุงประสิทธิภาพของการเรียนการสอนการวัดและการประเมินในกระบวนการเรียนการสอนสามารถแบ่งเป็นประเภทตามขั้นตอนหรือช่วงเวลาของการดำเนินการเรียนการสอนได้ดังนี้

1. การวัดและประเมินก่อนเริ่มต้นการเรียนการสอน

2. การวัดและประเมินระหว่างการเรียนการสอน

3. การวัดและประเมินหลังสิ้นสุดการเรียนการสอน

การวัดและประเมินระหว่างการเรียนการสอน

การวัดและประเมินระหว่างการเรียนการสอนเป็นกิจกรรมที่กระทำเพื่อตรวจสอบความรู้ความสามารถของผู้เรียนขณะที่การเรียนการสอนยังคงดำเนินอยู่ การวัดและประเมินผลประเภทนี้สามารถจำแนกออกเป็นการวัดและประเมินความก้าวหน้ากับการวัดและประเมินปัญหาอุปสรรคของการเรียนรู้

1. การวัดและประเมินความก้าวหน้าในการเรียนรู้ (Formative Evaluation)

เป็นการวัดและประเมินระหว่างการเรียนการสอนเพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถหรือทักษะตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในแต่ละหน่วยการสอนหรือไม่ เครื่องมือที่ใช้วัดอาจเป็นแบบสอบประจำหน่วย แบบสอบย่อย การสังเกต การสัมภาษณ์ เป็นต้น สารสนเทศที่ได้จากการวัดและประเมินความก้าวหน้าในการเรียนรู้จะช่วยบ่งชี้พัฒนาการ ความก้าวหน้า

ในการเรียนรู้จะช่วยบ่งชี้พัฒนาการ ความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน เพื่อทำการปรับปรุงการเรียน และเป็นข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับประสิทธิภาพการสอน เพื่อทำการปรับปรุงการสอน ตลอดจนใช้ในการตัดสินใจว่าผู้เรียนคนใดสามารถผ่านหรือไม่ผ่านจุดประสงค์ประจำหน่วย ถ้าทุกคนผ่านจะได้ทำการสอนหน่วยต่อไป แต่ถ้าบางคนไม่ผ่านจะได้ทำการสอนซ่อมเสริมเพื่อแก้ไขจุดบกพร่องให้มีการเรียนรู้ที่เต็มเต็มที่ขาดหายไปทันทีหลังการสอน

2. การวัดและประเมินปัญหาอุปสรรคในการเรียนรู้ (Diagnostic Evaluation) หลังจากจัดกิจกรรมเพื่อแก้ไขจุดบกพร่องของการเรียนรู้ระหว่างการเรียนการสอนยังคงดำเนินอยู่แล้วถ้าหากจุดบกพร่องหรือความล้มเหลวของการเรียนรู้ยังคงมีอยู่ ซึ่งการสอนซ่อมเสริมไม่สามารถแก้ไขหรือปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น ก็ควรมีการศึกษาถึงอุปสรรคปัญหานั้นอย่างลึกซึ้ง โดยใช้แบบสอบวินิจฉัย (Diagnostic Test) แบบสอบชนิดนี้จะสร้างตามลำดับขั้นของตรรกศาสตร์ สำหรับการคิดที่ถูกต้องในการแก้ปัญหานั้นแล้วให้ผู้เรียนทำเพื่อสืบค้นถึงสาเหตุของปัญหา เพราะในเรื่องนั้นปัญหาอาจมีแหล่งที่เกิดแตกต่างกัน เช่น ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียนสิ่งแวดล้อม เนื้อหาวิชา ผู้สอน เป็นต้น โดยอาจมีการใช้เทคนิคการสังเกตและสัมภาษณ์ประกอบการสืบค้นปัญหา สารสนเทศที่ได้จากการวัดและประเมินปัญหาอุปสรรคในการเรียนรู้จะทำให้ทราบถึงสาเหตุแห่งปัญหาอุปสรรคของการเรียนรู้นั้น ๆ ซึ่งจะช่วยให้ผู้สอนสามารถทำการปรับปรุงแก้ไขได้ตรงจุด เช่น การปรับปรุงยุทธวิธีการสอน การหามาตรการสอนเสริม การจัดเรียงลำดับขั้นของเนื้อหาและวิธีการสอนที่เหมาะสม เป็นต้น ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังในการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ครูได้วางแผนไว้หรือไม่ ทั้งนี้ สารสนเทศที่ได้จากการประเมินไปสู่การปรับปรุงแก้ไข ข้อบกพร่องของผู้เรียน และส่งเสริมผู้เรียนที่มีความรู้ ความสามารถให้เกิดพัฒนาการสูงสุดตามศักยภาพ

การประเมินผลระหว่างเรียนมีแนวทางในการปฏิบัติตามขั้นตอน ดังนี้

1. วางแผนการเรียนรู้และประเมินผลระหว่างเรียน ผู้สอนจัดทำแผนการเรียนรู้และแนวทางการประเมินผลให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ซึ่งในแผนการเรียนรู้ควรระบุภาระงานที่จะทำให้ผู้เรียนบรรลุตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
2. เลือกวิธีการประเมินที่สอดคล้องกับภาระงานหรือกิจกรรมหลักที่กำหนดให้ผู้เรียนปฏิบัติ ทั้งนี้วิธีการประเมินที่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับการประเมินระหว่างเรียน ได้แก่ การประเมินจากสิ่งที่ผู้เรียน ได้แสดงให้เห็นว่ามีความรู้ ทักษะและความสามารถ

ตลอดจนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์อันเป็นผลจากการเรียนรู้ ตามที่ผู้สอนได้จัดกระบวนการเรียนรู้ให้ วิธีการประเมินที่ผู้สอนสามารถเลือกใช้ในการประเมินระหว่างเรียน มีดังนี้

2.1 การประเมินด้วยการสื่อสารส่วนบุคคล ได้แก่

2.1.1 การถามตอบระหว่างทำกิจกรรมการเรียนรู้

2.1.2 การสนทนาพบปะพูดคุยกับผู้เรียน

2.1.3 การสนทนาพบปะพูดคุยกับผู้เกี่ยวข้องกับผู้เรียน

2.1.4 การสอบปากเปล่าเพื่อประเมินความรู้ ความเข้าใจและเจตคติ

2.1.5 การอ่านบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ของผู้เรียน

2.1.6 การตรวจแบบฝึกหัดและการบ้าน พร้อมให้ข้อมูลป้อนกลับ

2.2 การประเมินจากการปฏิบัติ

เป็นวิธีการประเมินที่ผู้สอนมอบหมายงานหรือกิจกรรมให้ผู้เรียน

ปฏิบัติเพื่อให้ได้ข้อมูลสารสนเทศว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากน้อยเพียงใด การประเมินการปฏิบัติผู้สอนต้องเตรียมการในสิ่งสำคัญ 2 ประการ คือ 1) ภาระงานหรือกิจกรรมที่จะให้ผู้เรียนปฏิบัติ (Tasks) 2) เกณฑ์การให้คะแนน (Rubrics) วิธีการประเมินการปฏิบัติจะเป็นไปตามลักษณะงาน ดังนี้

2.2.1 ภาระงานหรือกิจกรรมที่ผู้สอนกำหนดให้ผู้เรียนทำเป็น

รายบุคคล/กลุ่ม จะประเมินวิธีการทำงานตามขั้นตอนและผลงานของผู้เรียน

2.2.2 ภาระงานหรือกิจกรรมที่ผู้เรียนปฏิบัติเป็นปกติในชีวิต

ประจำวันจะประเมินด้วยวิธีการสังเกต จดบันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับผู้เรียน

2.2.3 การสาธิต ได้แก่ การให้ผู้เรียนแสดงหรือปฏิบัติกิจกรรม

ตามที่กำหนด เช่น การใช้เครื่องมือปฏิบัติงาน การทำกายบริหาร การเล่นเกม จะประเมิน

วิธีการและขั้นตอนในการสาธิตของผู้เรียนด้วยวิธีการสังเกต

2.2.4 การทำโครงการ การจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้น

พื้นฐาน กำหนดให้ผู้สอนต้องมอบหมายให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติโครงการอย่างน้อย 1 โครงการ

ในทุกช่วงชั้น ดังนั้นผู้สอนจึงต้องกำหนดภาระงานในลักษณะของโครงการให้ผู้เรียนปฏิบัติ

ในรูปแบบใด รูปแบบหนึ่งใน 4 รูปแบบ ต่อไปนี้ โครงการสำรวจ โครงการตั้งประดิษฐ์

โครงการแก้ปัญหาหรือการทดลองศึกษาค้นคว้า และโครงการอาชีพ วิธีการประเมินผล

โครงการ ควรประเมิน 3 ระยะ คือ

เตรียมการและความเป็นไปได้ในการปฏิบัติงาน

1) ระยะเวลาก่อนทำโครงการ โดยประเมินความพร้อมการ

2) ระยะเวลาทำโครงการ โดยประเมินการปฏิบัติตามแผน

วิธีการและขั้นตอนกำหนดไว้ และการปรับปรุงงานระหว่างปฏิบัติ

3) ระยะเวลาสิ้นสุดการทำโครงการ โดยประเมินผลงานและ

วิธีการนำเสนอผลการดำเนินโครงการ

4) การกำหนดให้ผู้เรียนทำโครงการ สามารถทำได้ 3 แบบ คือ

(4.1) โครงการรายบุคคล เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือก

ปฏิบัติงานตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจ

(4.2) โครงการกลุ่ม เป็นการทำโครงการขนาดใหญ่และ

ซับซ้อน ต้องให้ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันหลายด้านช่วยกันทำ การประเมินโครงการควร
เน้นการประเมินกระบวนการกลุ่ม

(4.3) โครงการผสมระหว่างรายบุคคลกับกลุ่มเป็น

โครงการที่ผู้เรียนทำร่วมกันแต่เมื่อเสร็จงานแล้ว ให้แต่ละคนรายงานผลด้วยตนเอง โดยไม่
ต้องได้รับการช่วยเหลือจากสมาชิกในกลุ่ม

การประเมินการปฏิบัติงานดังกล่าวมาข้างต้น ผู้สอนจำเป็นต้อง

สร้างเครื่องมือเพื่อใช้ประกอบการปฏิบัติ เช่น

1. แบบวัดภาคปฏิบัติ

2. แบบสังเกตพฤติกรรม

3. แบบตรวจสอบรายการ

4. เกณฑ์การให้คะแนน เป็นต้น

2.3 การประเมินสภาพจริง

การประเมินสภาพจริงเป็นการประเมินจากการปฏิบัติงานหรือ

กิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยงานหรือกิจกรรมที่มอบหมายให้ผู้เรียนปฏิบัติ จะเป็นงานหรือ
สถานการณ์ที่เป็นจริงหรือใกล้เคียงกับชีวิตจริง จึงเป็นงานที่มีสถานการณ์ซับซ้อน และเป็น
องค์รวมมากกว่างานปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนทั่วไป

วิธีการประเมินสภาพจริงไม่มีความแตกต่าง จากการประเมินจาก

การปฏิบัติเพียงแต่อาจมีความยุ่งยากในการประเมินมากกว่า เนื่องจากเป็นสถานการณ์จริง หรือ
ต้องจัดสถานการณ์ให้ใกล้เคียง แต่จะเกิดประโยชน์กับผู้เรียนมาก เพราะจะทำให้ทราบความ

สามารถที่แท้จริงของผู้เรียน ว่ามีจุดเด่นและข้อบกพร่องในเรื่องใด อันจะนำไปสู่การแก้ไขที่ตรงประเด็นที่สุด

2.4 การประเมินด้วยแฟ้มสะสมงาน

การประเมินด้วยแฟ้มสะสมงาน เป็นวิธีการประเมินที่ช่วยส่งเสริมให้การประเมินตามสภาพจริง มีความสมบูรณ์สะท้อนศักยภาพที่แท้จริงของผู้เรียนมากขึ้น โดยการให้ ผู้เรียนได้เก็บรวบรวมผลงานจากการปฏิบัติจริง ทั้งในชั้นเรียนหรือในชีวิตจริงที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ตามสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ มาจัดแสดงอย่างเป็นระบบโดยมีจุดประสงค์เพื่อสะท้อนให้เห็น ความพยายาม เจตคติ แรงจูงใจ พัฒนาการ และสัมฤทธิ์ผลของการเรียนรู้ของผู้เรียน การวางแผนดำเนินการประเมินด้วยแฟ้มผลงานที่สมบูรณ์ จะช่วยผู้สอนให้สามารถประเมินจากแฟ้มสะสมงานแทนการประเมินจากการปฏิบัติจริงได้

การทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

ในการทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษหรือเป็นทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจในชั้นเรียนมีวิธีการ ดังต่อไปนี้

1. การอ่านออกเสียง การทดสอบการอ่านออกเสียงในภาษาที่สอง จะกระทำได้ดีก็ต่อเมื่อผู้เรียนสามารถพูดภาษาที่สองได้แล้ว ผู้เรียนที่ออกเสียงได้ดีและเข้าใจถึงความสอดคล้องระหว่างเสียงสัญลักษณ์ จะสามารถอ่านได้แม้ไม่เข้าใจ

2. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ วิธีการที่อ่านทำได้ คือ

2.1 ให้อ่านคำถามที่เป็นภาษาที่เรียนให้เข้าใจ แต่อาจให้ตอบเป็นภาษาแม่ได้ถ้าเป็นผู้เรียนในระยะเริ่มต้น

2.2 ให้อ่านข้อความที่ตัดจากหนังสือพิมพ์ แล้วบอกว่าเป็นเรื่องอะไร เกี่ยวกับอะไร เช่น ข่าว รายงานสภาพอากาศ กีฬา บันเทิง เป็นต้น

2.3 อ่านโดยใช้การกวาดสายตา เช่น ให้ดูหน้าแรกของหนังสือพิมพ์ และให้หาบทความต่อไปนี้ เช่น รายงานสภาพอากาศ ผลการแข่งขันฟุตบอล รายงานอุบัติเหตุ เป็นต้น

3. การทดสอบการรับข้อมูล เนื้อเรื่องที่นำมาให้อ่าน อาจจะนำมาจากหนังสือพิมพ์ วารสาร ประกาศ โฆษณา ตาราง เวลารถไฟหรือภาพยนตร์ จดหมาย ถ้าในระดับสูงอาจเป็นเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอาชีพ เช่น บทความทางวิทยาศาสตร์ บทย่อของหนังสือพิมพ์ หรืออื่น ๆ ที่เหมาะสม แล้วตอบคำถามเกี่ยวกับข้อความที่อ่าน

4. การอ่านข้อความที่ตัดตอนมาจากหนังสือแล้วให้ตอบคำถาม ซึ่งมักจะเป็นแบบเลือกตอบเพื่อทดสอบความเข้าใจจากเรื่องที่อ่าน ในระดับต้นและระดับกลาง อาจให้คำตอบแบบถูก-ผิด หรือถ้าหากเป็นการตอบคำถามโดยเขียนตอบ ซึ่งต้องเกี่ยวกับทักษะการอ่านและการเขียนประกอบกัน ควรให้คะแนนทั้งในด้านเนื้อหาและรูปแบบภาษา หรือถ้าหากให้ตอบปากเปล่าก็ควรให้คะแนนทั้งจากการอ่านและการพูดด้วย

ดังนั้น การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ นั้นควรเลือกเครื่องมือที่เหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของนักเรียน และนอกจากนั้นควรเลือกให้ตรงกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัดและเมื่อได้ผลจากการวัดแล้วควรนำผลที่ได้มาเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นและในการทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพอีกวิธีหนึ่ง คือ วิธีการทดสอบโดยแบบวัด ซึ่งเป็นลักษณะข้อสอบแบบเลือกตอบหรือแบบปรนัย ที่ต้องมีเนื้อเรื่อง บทความ ข่าว รายงาน ต่าง ๆ โฆษณา เป็นต้น โดยเนื้อเรื่องดังกล่าวนั้นควรเลือกให้เหมาะสมกับผู้เรียน แล้วให้ผู้เรียนตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน ซึ่งถือว่าเป็นวิธีที่สามารถวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้เป็นอย่างดีมีประสิทธิภาพ

การสร้างและการหาคุณภาพของแบบวัด

1. ความหมายของแบบวัด

สมนึก ภัททิยธนี (2551 : 1) ได้ให้ความหมายของการวัดผลว่า หมายถึง กระบวนการหาปริมาณ หรือจำนวนของสิ่งต่าง ๆ โดยใช้เครื่องมือ อย่างใดอย่างหนึ่งมาวัดผลจากการวัดมักจะออกมาเป็นตัวเลข หรือสัญลักษณ์หรือข้อมูล

เขาวดี วิบูลย์ศรี (2552 : 5) กล่าวว่า การวัดผล หมายถึง กระบวนการบ่งชี้ผลผลิตหรือคุณลักษณะที่วัดได้จากเครื่องมือวัดผลประเภทใดประเภทหนึ่งอย่างมีระบบ

กังวล เทียนกัณฑ์เทศน์ (2540 : 16) กล่าวว่า การวัด หมายถึง กระบวนการบอกปริมาณหรือคุณภาพของสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นตัวเลข หรือสัญลักษณ์ใด ๆ ที่ตกลงกันแล้ว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของสิ่งที่จะวัด และวัตถุประสงค์ของการวัด

ดังนั้น ความหมายของแบบวัด คือ เป็นเครื่องมือที่มีลักษณะเป็นข้อคำถามที่สร้างขึ้นเพื่อทดสอบหรือวัดความสามารถของบุคคลในด้านใดด้านหนึ่งซึ่งจะต้องมีคุณภาพในด้านความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความยาก และค่าอำนาจจำแนก ซึ่งเป็นองค์ประกอบของข้อสอบที่สำคัญที่สามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์และมีประสิทธิภาพในการวัด

2. ลักษณะของแบบวัด

กังวล เทียนกัณฑ์เทศน์ (2540 : 19-21) กล่าวว่า เครื่องมือวัดผลที่มีประสิทธิภาพสูง มีลักษณะสำคัญ ดังนี้

1. ต้องมีความเชื่อมั่น ไม่ว่าจะวัดกี่ครั้งก็ต้องได้ผลการวัดเท่ากัน หรือใกล้เคียงกันมากที่สุด จึงเชื่อได้ว่าเป็นเครื่องมือวัดได้ดี
2. ต้องมีความเที่ยงตรง หมายถึง ความแม่นยำในการวัดได้ตรงตามที่ต้องการจะวัดหรือเป็นคิกริขของความไม่ผิดพลาดในการวัด ซึ่งช่วยให้การวัดมีความหมาย
3. ต้องมีความเป็นปรนัย หมายถึง การตรวจให้คะแนนขึ้นกับสิ่งที่จะวัด กล่าวคือ เมื่อให้ข้อคำถามจากผู้ตอบแล้ว ข้อคำถามนั้นจะได้รับการตรวจให้คะแนนได้เท่ากัน ไม่ว่าจะผู้ใดจะมาเป็นผู้ตรวจหรือจะตรวจกี่ครั้งก็ได้คะแนนเท่ากัน จึงเรียกว่า มีความเป็นปรนัย แต่ถ้าการตรวจที่ผู้ตรวจอารมณ์ดีได้คะแนนมาก คราวใดอารมณ์เสียได้คะแนนน้อย เช่นนี้เรียกว่า ไม่มีความเป็นปรนัย แต่มีความเป็นอัตนัย
4. ต้องมีความสมมูล หมายถึง เครื่องมือวัดที่ดีจะต้องมีความพอเหมาะพอดีกับเนื้อหาเมื่อมีการสอนไปอย่างไร ก็สอบเท่านั้น ไม่สอบเนื้อหาเกินที่สอน หรือเกินหลักสูตร
5. ต้องมีความยุติธรรม เครื่องวัดที่เป็นข้อสอบ ต้องให้ความยุติธรรมแก่ผู้สอบทุกคนผู้สอบหลายชั้นเรียน แต่เนื้อหาแตกต่างกันในวิชาเดียวกัน แต่ออกข้อสอบชุดเดียวกัน ผู้ไม่ได้เรียนก็สอบไม่ได้ หรือข้อสอบมีกลอุบาย ผู้สอบได้ก็ไม่มีความหมาย
6. ต้องสะดวกต่อการปฏิบัติ เครื่องมือวัดผลที่ดีต้องสร้างขึ้นโดยคำนึงสถานการณ์ที่จะใช้เครื่องมือ นั้น คำนึงถึงเวลาที่ใช้ ว่าเวลามีมากสำหรับการวัด เวลาที่เสียไป ต้องมีความหมายต่อคุณประโยชน์ที่จะได้รับ

สมนึก ภัททิษฐี (2551 : 67-71) กล่าวว่า ลักษณะของแบบวัดการศึกษาที่ดี มักจะกล่าวถึงเนื้อหาในหัวข้อต่อไปนี้

1. ความเที่ยงตรง หมายถึง คุณภาพของแบบทดสอบ ที่สามารถวัดได้ตรงกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการ หรือวัดสิ่งที่ต้องการวัดได้อย่างถูกต้องแม่นยำ
2. ความเชื่อมั่น หมายถึง ลักษณะของแบบทดสอบทั้งฉบับที่สามารถวัดได้คงที่คงวาไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะทำการทดสอบใหม่กี่ครั้งก็ตาม
3. ความเป็นปรนัย แบบทดสอบชนิดใดจะเป็นปรนัยหรือไม่จะต้องมีคุณสมบัติ 3 ประการ คือ

3.1 ตั้งคำถามให้ชัดเจน ทำให้ผู้เข้าสอบทุกคนเข้าใจความหมายตรงกัน

3.2 ตรวจสอบให้คะแนนได้ตรงกัน แม้ว่าจะตรวจหลายครั้งหรือตรวจหลายคนก็ตาม

3.3 แปลความหมายของคะแนนได้เหมือนกัน

4. ประสิทธิภาพ หมายถึง แบบทดสอบที่มีจำนวนข้อสอบมากพอประมาณ ใช้เวลาพอเหมาะ ประหยัดค่าใช้จ่าย จัดทำแบบทดสอบด้วยความประณีต ตรวจสอบให้คะแนนได้รวดเร็ว รวมถึงสถานการณ์ในการสอบที่ดี

5. อำนาจจำแนก หมายถึง ความสามารถของข้อสอบในการจำแนกผู้สอบที่มีคุณลักษณะ หรือความสามารถแตกต่างกันออกจากกันได้ ข้อสอบที่ดีจะต้องมีอำนาจจำแนกสูง คือ กลุ่มเก่ง กับกลุ่มอ่อน

สรุปลักษณะของแบบวัดได้ว่า จะต้องมึลักษณะที่สามารถวัดตรงกับจุดมุ่งหมาย มีความคงที่ไม่เปลี่ยนแปลงแม้จะสอบกี่ครั้งก็ตาม อีกทั้งยังสามารถแยกกลุ่มเก่งกลุ่มอ่อนได้ และมีความสะดวกสบายในการปฏิบัติ

3. ประเภทของแบบวัดหรือแบบทดสอบ

(บุญธรรม กิจปรีดาวิสุทธิ. 2543 ; อ้างอิงมาจากจรัส ลิ้มหัน. 2545 : 25-27)
แบ่งได้แตกต่างกันตามเกณฑ์ที่ใช้

1. แบ่งตามลักษณะทางจิตวิทยาที่ใช้วัด แบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1.1 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความเข้าใจตามพุทธิพิสัย (Cognitive domain) ซึ่งเกิดขึ้นจากการเรียนรู้
แบบทดสอบประเภทนี้แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1.1.1 แบบทดสอบที่ครูสร้างเอง (Teacher-Made Test) เป็นแบบทดสอบที่สร้างกันโดยทั่วไป เมื่อต้องการใช้ก็สร้างขึ้น ใช้แล้วก็เลิกใช้ ถ้านำไปใช้อีกก็ต้องตัดแปลง ปรับปรุงแก้ไข เพราะเป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นใช้เฉพาะครั้ง อาจยังไม่มีการวิเคราะห์หาคุณภาพ

1.1.2 แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) เป็นแบบทดสอบที่ได้มีการพัฒนาด้วยการวิเคราะห์ทางสถิติมาแล้วหลายครั้งหลายหน จนมีคุณสมบัติทั้งด้านความตรง ความเที่ยง ความยาก อำนาจจำแนก ความเป็นปรนัยและมีเกณฑ์ปกติ (Norm) ไว้เปรียบเทียบกับ รวมความแล้วต้องมีมาตรฐานทั้งด้านการดำเนินการสอบและแปลผลคะแนนที่ได้

1.2 แบบทดสอบความถนัด (Aptitude Test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดสมรรถภาพทางสมองของคนว่า มีความรู้ ความสามารถมากน้อยเพียงใด และมีความสามารถทางด้านใดเป็นพิเศษ แบบทดสอบประเภทนี้แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1.2.1 แบบทดสอบความถนัดทางการเรียน (Scholastic Aptitude Test) เป็นแบบทดสอบความถนัดที่วัดความสามารถทางวิชาการว่า มีความถนัดในวิชาอะไร ซึ่งจะแสดงถึงความสามารถในการเรียนต่อแขนงวิชานั้น และจะสามารถเรียนไปได้มากน้อยเพียงใด

1.2.2 แบบทดสอบความถนัดพิเศษ (Specific Aptitude Test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถพิเศษของบุคคล เช่น ความถนัดทางดนตรี ทางการแพทย์ ทางศิลปะ เป็นต้น ใช้สำหรับการแนะแนวการเลือกอาชีพ เช่น แบบทดสอบวัดความถนัดทางศิลปะ

1.3 แบบทดสอบบุคคล – สังคม (Personal - Social Test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดบุคลิกภาพและการปรับตัวเข้ากับสังคมของบุคคล

2. แบ่งตามรูปแบบของการถามการตอบ จะแบ่งเป็น 2 ประเภท

2.1 แบบวัดความเรียง (Essay Test) แบบนี้จะกำหนดคำถามให้ผู้ตอบจะต้องเรียบเรียงคำตอบเอง การวัดความรู้ด้วยคำถามแบบความเรียงหรือที่รู้จักว่า เป็นแบบอัตนัย รูปแบบจะมีเฉพาะตัวคำถามเท่านั้น ส่วนคำตอบจะเว้นที่ว่างหรือกำหนดคราะคายคำตอบให้ไว้เป็นพิเศษ สำหรับให้ผู้ตอบเขียนคำตอบลงไปเองผู้ตอบมีอิสระในการตอบคำถาม แบบนี้จะมีปัญหาในการตรวจให้คะแนนทั้งความเป็นธรรมและความสะดวกรวดเร็ว ฉะนั้นจึงไม่นิยมไปใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล แบบทดสอบอัตนัย คือ แบบทดสอบที่มีลักษณะ ผู้ตอบต้องเขียนบรรยายตอบ ผู้ตอบมีสิทธิจะเขียนตอบอย่างเสรี อาจจะมีคำตอบถูกหลาย ๆ ทาง คำตอบของข้อสอบข้อเดียวกัน อาจจะมีการแตกต่างทั้งในด้านคุณภาพและความถูกต้อง แบบทดสอบอัตนัยแบ่งประเภทได้ ดังนี้

2.2 แบบไม่จำกัดตอบ (Extended response) ข้อสอบแบบอัตนัยแบบไม่จำกัด คำตอบนี้ให้อิสระเสรีแก่นักเรียนอย่างเต็มที่ ในการอธิบายแสดงความคิดเห็นและรวบรวมข้อมูลที่แท้จริงต่าง ๆ มาใช้ในการสอน โดยทั่วไปข้อสอบแบบนี้จะให้นักเรียนแสดงความสามารถ ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยการสังเคราะห์และการประเมินผล ข้อสอบนี้นับว่ามีคุณค่าอย่างยิ่งในการวัดกระบวนการทางสมองที่สูงขึ้น

2.3 แบบจำกัดตอบ (Restricted response) ข้อสอบแบบนี้มักจะกำหนด

ค. ชื่อเรื่อง

ง. นักวิจัย

แบบเปรียบเทียบ รูปแบบตัวคำถามจะบอกสิ่งของสองสิ่งเปรียบเทียบกัน ให้เห็นความสัมพันธ์ โดยใช้เกณฑ์อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น

มะม่วงสัมพันธ์กับคอก ปลาสัมพันธ์กับอะไร มะม่วง : คอก ปลา : ?

ก. เยอะ

ข. ชุก

ค. ชุม

ง. หลาย

2.4.3 แบบให้ตอบสั้น (Short Answer Item) เป็นแบบที่ผู้สอบต้อง

คิดหาคำตอบเอง คำตอบเพียงสั้น ๆ เท่านั้น มี 3 รูปแบบ คือ

1) แบบข้อความสมบูรณ์ (Completion Item) รูปแบบการถาม

จะใช้ประโยคที่มีเนื้อหาสมบูรณ์ แต่ให้ตอบสั้น ๆ เพียงคำตอบเดียว เช่น มุมในสี่เหลี่ยมรวมกัน เป็นกี่องศา .....

2) แบบข้อความไม่สมบูรณ์ (Incomplete Statement) รูปแบบ

การถามจะใช้ประโยคที่เป็นข้อความไม่สมบูรณ์ เมื่อเติมคำหรือวลีลงไปจะทำให้ประโยค สมบูรณ์ เช่น มุมในสี่เหลี่ยมรวมกันเป็น ..... องศา

3) แบบเติมคำที่มีความสัมพันธ์ รูปแบบการถามจะตั้งคำถาม

ด้วยประโยคหลักแล้วตามด้วยหรือข้อความย่อย ๆ เว้นว่างไว้ให้หาคำตอบเติม คำตอบที่จะเติม จะต้องสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับคำหรือข้อความย่อยนั้น ๆ

2.4.4 แบบจับคู่ (Matching Test) เป็นแบบทดสอบที่มีลักษณะการ

นำเสนอด้วยคำวลีหรือข้อความ 2 ส่วนเพื่อจับคู่กัน ส่วนที่ 1 คือ คำถามที่มีลักษณะเป็นคำถาม หรือข้อความซึ่งเป็นมโนทัศน์เขียนเรียงเป็นแนวตั้ง 1 แถว ส่วนที่ 2 คือ คำตอบซึ่งเป็นคำถาม หรือข้อความที่สัมพันธ์หรือ เกี่ยวข้องกับปัญหา เขียนเรียงเป็นแนวตั้งอีกแถว โดยทั่วไปจำนวน ข้อของคำตอบจะมีมากกว่าคำถาม การสร้างแบบทดสอบแบบจับคู่ให้มีคุณภาพ มีหลักการดังนี้

1) ควรเลือกข้อความในหัวข้อหรือเนื้อหาเดียวกันมาสร้าง

แบบทดสอบ

2) ข้อความมีความยาวใกล้เคียงกัน โดยทั่วไปจะใช้ข้อความที่

ยาวกว่าเป็นชุดของคำถาม ส่วนข้อความที่สั้นกว่าจะเป็นชุดของคำตอบ

3) ต้องมีจำนวนข้อความที่เป็นคำตอบมากกว่าข้อความที่เป็น

คำถาม

4) ข้อความที่เป็นคำถามและคำตอบจะต้องสั้น กระชับรัด มี

ความชัดเจน และเป็นสาระสำคัญ

3. แบ่งตามลักษณะของการตอบ จะแบ่งเป็น 3 ประเภท

3.1 แบบทดสอบปฏิบัติ (Performance Test) เป็นแบบทดสอบด้วยการให้ปฏิบัติจริง ๆ เช่น การแสดงละคร การช่างฝีมือ การพิมพ์ดีด การทดลอง เป็นต้น การทดสอบเขียนตอบ (Paper-pencil Test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้กันทั่วไป ซึ่งใช้กระดาษและดินสอหรือปากกาเป็นอุปกรณ์ช่วยตอบ ผู้ตอบต้องเขียนตอบทั้งหมด

3.2 แบบทดสอบปากเปล่า (Oral Test) เป็นการทดสอบที่ให้ผู้ตอบพูด แทนการเขียนมักจะเป็นการพูดคุยกันระหว่างผู้ถามกับผู้ตอบ เช่น การสอบสัมภาษณ์ การสอบวิทยานิพนธ์ของบางสถาบัน การวิจัยขั้นสูงเพื่อพัฒนาการศึกษา การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบ

4. แบ่งตามเวลาที่กำหนดให้ตอบ จะแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่

4.1 แบบทดสอบที่ใช้ความเร็ว (Speed Test) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดเวลาให้จำกัด ต้องตอบภายในเวลานั้น มักจะมีจำนวนข้อคำถามมาก ๆ แต่ให้เวลาน้อย ๆ

4.2 แบบทดสอบให้เวลามาก (Power Test) เป็นแบบทดสอบที่ไม่กำหนดเวลาให้เวลาตอบอย่างเต็มที่ ผู้ตอบจะใช้เวลาตอบเท่าใดก็ได้ เสร็จแล้วเป็นเลิกกัน

5. แบ่งตามลักษณะเกณฑ์ที่ใช้วัด จะแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่

5.1 แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion - Referenced Test) เป็นแบบทดสอบที่สอบวัดตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้ หรือตามเกณฑ์ภายนอก ซึ่งเป็นเนื้อหาของวิชาการเป็นหลัก

5.2 แบบทดสอบอิงกลุ่ม (Norm-Referenced Test) เป็นแบบทดสอบที่เปรียบเทียบผลระหว่างกลุ่มที่สอบด้วยกัน

แบบวัดอิงกลุ่มหรืออิงเกณฑ์ เป็นการวัดความรู้ต้องกำหนดวัตถุประสงค์ของการวัดว่า ต้องการแปลความหมายของผลการวัดเป็นแบบอิงเกณฑ์หรืออิงกลุ่ม ถ้าต้องการแปลเป็นแบบอิงกลุ่มลักษณะข้อสอบหรือข้อคำถามที่สร้างต้องเป็นเนื้อหาของความรู้ในเรื่องนั้นแบบทั่ว ๆ ไป ข้อคำถามที่ตั้งขึ้นต้องมีความยากง่ายพอเหมาะกับกลุ่มที่ต้องการให้ตอบเพราะว่าต้องการนำผลการวัดของแต่ละคนเปรียบเทียบกันข้อคำถามแบบนี้เมื่อเลือกรวมเป็นแบบวัดเรียกว่า แบบวัดอิงกลุ่ม และถ้าต้องการนำผลการวัดไปเทียบกับมาตรฐานหรือวัตถุประสงค์ว่ามีความรู้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้มากน้อยเพียงใด โดยการกำหนดจุดตัดของคะแนนที่ต้องทำได้

สำหรับใช้เป็นเกณฑ์ในการตัดสิน ข้อคำถามในลักษณะนี้เมื่อเลือกรวมเป็นแบบวัดเรียกว่า แบบวัดอิงเกณฑ์

สรุปได้ว่า ประเภทของแบบวัดนั้น มีการแบ่งเป็นหลายประเภทตามลักษณะต่าง ๆ ซึ่งแบบวัดแต่ละประเภทจะมีลักษณะที่ไม่แตกต่างกัน คือ แบบวัดที่สร้างขึ้นนั้นต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเกณฑ์ที่ตั้งไว้เสมอ

การหาคุณภาพของแบบวัด

คุณภาพของแบบทดสอบเป็นดัชนีที่บ่งชี้ถึงสิ่งที่มีอยู่ในแบบทดสอบนั้น และตัวชี้วัดที่สำคัญของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในระดับอิงกลุ่มก็คือ ความยากง่าย อำนาจจำแนก ความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ฤตินันท์ สมุทรทัย (2552 : 170 – 173) กล่าวว่า การวิเคราะห์ข้อสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ มีวัตถุประสงค์เพื่อจะดูว่าข้อสอบแต่ละข้อทำงานได้ดีเพียงใด การวิเคราะห์ข้อสอบเป็นการตรวจสอบคุณภาพของข้อสอบในเรื่องของความยาก อำนาจจำแนก และประสิทธิภาพของตัวถูกและตัวลวงเป็นรายข้อ และทั้งฉบับ ดังนี้

1. ระดับความยาก (p) หมายถึง จำนวนเปอร์เซ็นต์ (Percentage) หรือค่าสัดส่วน (Proportion) ของนักเรียนที่เลือกตอบตัวเลือกนั้นเกณฑ์ในการพิจารณาระดับความยากของข้อสอบมี ดังนี้

ดัชนีค่าความยาก	ความหมาย
มากกว่า 0.8	ง่ายมาก (ปรับปรุงหรือตัดทิ้ง)
0.60-0.80	ค่อนข้างง่าย
0.40-0.60	ปานกลาง
0.20-0.40	ค่อนข้างยาก
น้อยกว่า 0.20	ยากมาก (ปรับปรุงหรือตัดทิ้ง)

หมายเหตุ ข้อสอบที่มีค่าความยากระหว่าง .40-.60 เป็นข้อสอบที่มีความเหมาะสมกับการนำไปใช้

2. หาค่าอำนาจจำแนก (r) หมายถึง ประสิทธิภาพของคำถามในการแบ่งเด็กออกเป็นกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน เกณฑ์ของค่า r ที่ใช้ได้มีตั้งแต่ +.20 ขึ้นไป ยิ่งใกล้ +1.00 เท่าไดยิ่งเป็นข้อสอบที่มีอำนาจจำแนกมาก

3. ประสิทธิภาพของตัวถูก ตัวเลือกที่ถูก (Key) ข้อสอบที่มีค่า r เป็นบวกยังมีค่ามากยิ่งดีแสดงว่าตัวถูกมีประสิทธิภาพ

4. ประสิทธิภาพของตัวลวง ตัวลวง (Distracter) ตัวลวงที่มีประสิทธิภาพควรมีค่า r เป็นบวก หรือมีค่า r มากกว่า 0

เกียรติสุดา ศรีสุข (2552 : 65) กล่าวถึง คุณสมบัติที่ดีของแบบทดสอบว่าควรมีคุณสมบัติ 10 ประการ ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity) คือ ความสามารถวัดในสิ่งที่เราต้องการจะวัดหรือวัดได้ตรงประเด็นที่ต้องการ ได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน ความเที่ยงตรงแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1.1 ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) คือ เครื่องมือวัดได้ตรงตามเนื้อหาที่ต้องการวัด และครอบคลุมทุกเนื้อหา

1.2 ความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) คือ เครื่องมือวัดได้ตรงตามโครงสร้างหรือทฤษฎีที่ต้องการวัด

1.3 ความเที่ยงตรงตามสภาพ (Concurrent Validity) คือ เครื่องมือสามารถวัดได้ตรงตามที่เป็นจริงในขณะนั้น

1.4 ความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์ (Predictive Validity) คือ เครื่องมือสามารถใช้ทำนายผลในอนาคตได้ดี

การวิเคราะห์หาความเที่ยงตรง เป็นการตรวจสอบดูว่า ข้อสอบที่สร้างขึ้นวัดได้สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหรือไม่ อาจทำได้โดยการสร้างตารางกำหนดรายละเอียดแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา จากนั้นนำผลที่ได้มาหาคะแนนเฉลี่ยในแต่ละจุดประสงค์ หากได้ 0.5 ขึ้นไปถือว่าจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหรือขอบเขตเนื้อหาที่กำหนดไว้ ชัดเจนและครอบคลุมเนื้อหาดีแล้ว แต่ถ้าไม่ถึง 0.5 ต้องปรับปรุง

2. ความเชื่อมั่น (Reliability) คือ ความสามารถของเครื่องมือที่สามารถให้คะแนนได้คงที่ หรือมีความคงที่ในการวัด เมื่อนำไปสอบกับเด็กคนหนึ่งก็ครั้ง ๆ ได้คะแนนใกล้เคียงของเดิมหรือเท่าเดิม เกณฑ์ในการพิจารณาว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ควรมีเกณฑ์ดังนี้

ค่าความเชื่อมั่นมีค่าตั้งแต่ 0.00 ถึง 0.20 ถือว่า มีความเชื่อมั่นต่ำมากหรือไม่

มีเลย

ค่าความเชื่อมั่นมีค่าตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.40 ถือว่า มีความเชื่อมั่น ต่ำ

ค่าความเชื่อมั่นมีค่าตั้งแต่ 0.40 ถึง 0.70 ถือว่า มีความเชื่อมั่นปานกลาง
ค่าความเชื่อมั่นมีค่าตั้งแต่ 0.70 ถึง 1.00 ถือว่า มีความเชื่อมั่นสูง

การหาความเชื่อมั่นสามารถหาได้หลายวิธีแล้วแต่ความเหมาะสมของ
คุณภาพของเครื่องมือ เช่น วิธีการสอบซ้ำ วิธีการใช้เครื่องมือคู่ขนาน วิธีการแบ่งครึ่ง ซึ่งหา
ได้หลายวิธีจากสูตรต่าง ๆ และวิธีการหาความเป็นเอกพันธ์ภายใน ซึ่งมีวิธีคำนวณได้หลายวิธี
โดยการหาความเชื่อมั่นได้เลย เช่น การใช้สูตร KR.20 หรือ KR.21 หรือสูตรสัมประสิทธิ์
แอลฟา

3. ความเป็นปรนัย (Objectivity) เครื่องมือที่มีความเป็นปรนัย ต้องมี
คุณสมบัติ 3 ประการ คือ

3.1 แจ่มชัดในตัวคำถาม คือ ไม่ว่าใครอ่านจะต้องรู้ว่าถามอะไรได้
ตรงกัน

3.2 แจ่มชัดในการให้คะแนน คือ ไม่ว่าใครตรวจให้คะแนนก็ได้
คะแนนเท่ากัน

3.3 แจ่มชัดในการแปลความหมายของคะแนน คือ คนที่ได้คะแนนสูง
ย่อมเก่งกว่าคนที่ได้คะแนนต่ำ

4. ความยากง่ายพอเหมาะ (Difficulty) คือ ความยากง่ายพอเหมาะกับผู้ตอบ
แบบสอบ ค่าความยากง่ายปานกลางพอดี ควรมีค่าเท่ากับ 0.50

5. อำนาจจำแนก (Discrimination) คือ สามารถแยกได้ว่า ใครเก่ง ใครอ่อน
ใครมีคุณลักษณะที่ต้องการวัดหรือไม่มีคุณลักษณะนั้น ซึ่งข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ควรมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป

6. ยุติธรรม (Fair) คือ การที่ข้อสอบไม่เปิดโอกาสให้มีการเดาข้อสอบ ได้

7. มุ่งถามเฉพาะเจาะจง (Definite) คือ ทั้งตัวคำถามและคำตอบมุ่งวัดตรง
จุด คำถามไม่กำกวม คำตอบมีถูกเพียงข้อเดียว

8. ต้องถามลึก (Searching) คือ ต้องถามพฤติกรรมลึก ๆ ที่เน้นการใช้
ความคิดด้วย ไม่ถามแต่เพียงเนื้อหาตามตำราหรือความจำเท่านั้น ควรถามให้เด็กนำความรู้
ไปวิเคราะห์วิจารณ์หรือนำไปใช้ในสถานการณ์จริงคล้ายคลึงกัน

9. ต้องช่วย (Exemplary) คือ ช่วยให้อ่านอยากสอบ อยากตอบคำถาม เช่น
ข้อสอบอาจเรียงจากง่ายไปยาก พิมพ์ข้อสอบอ่านแล้วสบายตา เป็นต้น

10. ต้องมีประสิทธิภาพและสะดวกต่อการใช้ (Efficiency Usability) คือ เป็น ข้อสอบที่สามารถวัดได้จริง ประหยัดเศรษฐกิจ เวลา แรงงาน เป็นต้น

สมนึก ภัททิยธนี (2551 : 71) กล่าวไว้ว่า ความยากของข้อสอบ หมายถึง อัตราส่วน หรือร้อยละระหว่างจำนวนคนตอบถูกกับจำนวนคนทั้งหมด ความยากเป็นคุณภาพ รายข้อ มักเขียนแทนด้วยสัญลักษณ์ "p" มีค่าตั้งแต่ .00 ถึง 1.00 ตามทฤษฎีการวัดผลแบบอิงกลุ่ม ข้อสอบที่ดี คือ ข้อสอบที่ไม่ยากหรือง่ายเกินไปเรียกว่า มีค่าความยากง่ายพอเหมาะสม เพราะคุณค่าของข้อสอบดังกล่าวจะช่วยจำแนกผู้สอบได้ว่า ใครเก่งใครอ่อน ข้อสอบที่ง่ายเกินไปและยากเกินไปจึงถือว่าเป็นข้อสอบที่ไม่ควรนำมาใช้วัด ค่า p ที่อยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมอยู่ระหว่าง .20 ถึง .80 ส่วนอำนาจจำแนกของข้อสอบ หมายถึง ความสามารถของข้อสอบในการจำแนกผู้สอบที่มีคุณลักษณะ หรือความสามารถแตกต่างกันออกจากกันได้ ข้อสอบที่ดีจะต้องมีอำนาจจำแนกสูง อำนาจจำแนกเป็นคุณภาพของข้อสอบเป็นรายข้อนิยมเขียนสัญลักษณ์ "r" มีค่าอยู่ระหว่าง -1.00 ถึง 1.00 ข้อสอบที่มีคุณภาพด้านอำนาจจำแนกควรมีค่าอำนาจจำแนกเป็นบวกยิ่งมีค่ามากยิ่งดี ข้อที่ได้รับความคัดเลือกเข้าเป็นแบบทดสอบจะต้องมีอำนาจจำแนกไม่น้อยกว่า .20

อนันต์ ศรีโสภณ (2525 : 212) ได้ให้นิยามของความเชื่อมั่นของแบบทดสอบไว้ ดังนี้ ความเชื่อมั่น หมายถึง ระดับความไม่เปลี่ยนแปลง (Consistency) มีความคงที่ของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ หรือแบบสอบถามไปวัดในสิ่งเดียวกันสองครั้ง

สมนึก ภัททิยธนี (2551 : 69) กล่าวว่า ความเชื่อมั่น หมายถึง ลักษณะของแบบทดสอบทั้งฉบับที่สามารถวัดความคงที่คงวาไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะทำการสอบใหม่กี่ครั้งก็ตาม

ความเชื่อมั่นเป็นการหาคุณภาพของแบบทดสอบทั้งฉบับ ความเชื่อมั่นที่หาได้จะเป็นเครื่องชี้ว่าแบบทดสอบนั้นให้ผลการวัดได้แน่นอนเพียงใด ในการหาความเชื่อมั่นสามารถหาได้หลายวิธี ดังนั้นเมื่อต้องการจะใช้วิธีใดควรที่จะพิจารณาถึงสถานการณ์การสอบ และลักษณะของคะแนนที่ได้จากผลการสอบนั้น โดยทั่วไปวิธีหาค่าความเชื่อมั่นมี 5 วิธี (กัลยาณี นันทะศรี. 2542 : 43 ; อ้างอิงมาจาก Mehren and Lehmann. 1980 : 47-48)

1. วิธีแบบสอบซ้ำ (Measures of stability)
2. วิธีแบบใช้ข้อสอบคู่ขนาน (Measures of equivalence and stability)
3. วิธีแบบคู่ขนานและแบบสอบซ้ำ (Measures of equivalence and

stability)

4. วิธีแบบความคงที่ภายใน (Measures of internal consistency) ซึ่งแบ่งออกเป็น

4.1 วิธีแบ่งครึ่งข้อสอบ (Split-half)

4.2 วิธีของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardsons)

4.3 วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient alpha)

4.4 วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนของฮอยท์ (Hoyt's analysis of variance)

5. ความเชื่อมั่นของผู้ให้คะแนน (Score reliability)

ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะวิธีประมาณค่าความเชื่อมั่นแบบคูเดอร์-ริชาร์ดสัน ซึ่งเป็นวิธีการประมาณค่าความเชื่อมั่นที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ความเชื่อมั่นแบบคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardsons) มีหลายวิธี แต่ที่นิยมและใช้กันอย่างกว้างขวาง คือ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardsons) สูตรที่ 20 (KR-20) เป็นการหาความสอดคล้องกันระหว่างข้อสอบ ซึ่งดำเนินการสอบครั้งเดียว และใช้แบบทดสอบชุดเดียวการใช้สูตรกำหนดหาความเชื่อมั่นมีข้อตกลง ดังนี้

1. ต้องทราบความยาก (p) ของข้อสอบแต่ละข้อ หรืออัตราส่วนของจำนวนคนที่ตอบข้อสอบแต่ละข้อถูกและผิดกับจำนวนคนทั้งหมด

2. มีข้อสอบอย่างน้อย 20 ข้อ

3. ข้อสอบแต่ละข้อจะต้องมีลักษณะเป็นเอกพันธ์ (Homogeneity) และมีค่าความยากใกล้เคียงกัน

4. การให้คะแนนของข้อสอบในแบบทดสอบจะให้คะแนนเมื่อตอบถูกเท่ากับ 1 คะแนนและตอบผิดเท่ากับ 0

4. ความเที่ยงตรง (Validity)

มีผู้ให้ความหมายของความเที่ยงตรงไว้หลายท่านดังนี้

ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ หมายถึง คุณสมบัติของแบบทดสอบที่สามารถวัดในสิ่งที่ต้องการจะวัด (กัลยาณี นันทะศรี. 2542 : 46 ; อ้างอิงมาจาก Ebel. 1979 : 299)

ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ หมายถึง ความมากน้อยของผลสำเร็จที่แบบทดสอบสามารถจะวัดออกมาได้ตามวัตถุประสงค์ 2 ประการด้วยกัน (สุภาพ วาดเขียน. 2525 : 67) คือ

1. เพื่อทำนายเกี่ยวกับแต่ละแบบทดสอบที่ใช้แบบทดสอบเป็นตัวทำนาย เมื่อจุดสนใจมุ่งไปยังพฤติกรรมบางอย่างที่เราต้องการจะทำนาย ซึ่งขึ้นกับค่าความเที่ยงตรงตามสัมพันธภาพกับเกณฑ์

2. เพื่อบรรยายพฤติกรรมหรือเป็นตัวแทนพฤติกรรม แบบทดสอบจะบรรยายลักษณะของพฤติกรรม หรือเป็นตัวแทนของพฤติกรรม ก็ต่อเมื่อข้อคำถามมีลักษณะการถามในเรื่องราวคล้ายคลึงกับพฤติกรรมจริง ที่แบบทดสอบนั้นต้องการจะใช้วัดความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ เป็นการตรวจสอบว่าแบบทดสอบนั้นสามารถวัดได้ตรงตามสิ่งที่ต้องการวัด หรือตรงตามเกณฑ์ที่ต้องการหรือไม่

ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ แบ่งเป็น 4 ชนิด ดังนี้

1. ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) หมายถึง ความสามารถของแบบทดสอบที่วัดได้ตรงกับแบบเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือตรงกับเนื้อหาที่ได้ทำการสอน กล่าวคือ เมื่อทำการสอนเนื้อหาใดก็ทำการออกข้อสอบวัดให้ตรงกับเนื้อหานั้น และที่เน้นเป็นสำคัญอยู่ที่ต้องเขียนคำถามให้สอดคล้องกับน้ำหนักความสำคัญของเนื้อหานั้นด้วย วิธีการหาความเที่ยงตรงแบบนี้ คือ การวิเคราะห์เนื้อหา และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรก่อนที่จะสร้างแบบทดสอบแล้ว พิจารณาว่า แบบทดสอบที่สร้างขึ้นนั้น ครอบคลุมหลักสูตรหรือไม่ โดยทั่วไปมักอาศัยข้อพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญทางสาขานั้น ๆ หลาย ๆ คนประกอบกัน

2. ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construction validity) หมายถึง ความสามารถของแบบทดสอบที่วัดได้ตรงกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือวัดได้ตรงกับพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดกับนักเรียน ซึ่งเป็นการมุ่งตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบในด้านการวัดคุณลักษณะ หรือพฤติกรรมต่าง ๆ เป็นหลัก อาศัยวิธีการพิจารณาว่า แบบทดสอบนั้นวัดพฤติกรรมได้ตรงตามต้องการหรือไม่ ถ้าเป็นเครื่องมือทั้งฉบับจะพิจารณาว่า คำถามทั้งหมดวัดพฤติกรรมได้บ้าง ด้านละกี่ข้อ โดยนำจำนวนข้อที่วัดแต่ละพฤติกรรมไปเปรียบเทียบกับพฤติกรรมต่าง ๆ ในตารางวิเคราะห์หลักสูตรว่าสอดคล้องกันเพียงใด การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างนอกจากใช้วิธีการพิจารณาแล้วอาจทำได้หลายวิธี เช่น วิธีที่เรียกว่า Know group technique คือ ใช้กลุ่มตัวอย่างที่ทราบแล้วว่ามีประสิทธิภาพด้านนั้นมากน้อยเพียงใดเป็นหลัก หรือเป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบหรือใช้วิธี Pretest-posttest technique คือ วิธีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยถือหลักว่า ระหว่างการทดสอบครั้งแรกกับครั้งหลัง กลุ่มตัวอย่างได้พัฒนาสมองเพิ่มขึ้น และมีประสิทธิภาพมากขึ้นดังนั้นคะแนนจากการสอบครั้งที่สอง จึงควรจะมากกว่าครั้งแรก

3. ความเที่ยงตรงเชิงสภาพการณ์ (Concurrent validity) เป็นคุณภาพของการวัดได้ตรงตามสภาพที่เป็นจริงในปัจจุบัน วิธีการหาความเที่ยงตรงชนิดนี้สามารถทำได้โดยการนำคะแนนจากการทำแบบทดสอบไปเปรียบเทียบกับความสามารถหรือคุณลักษณะที่แท้จริงของนักเรียนที่สังเกตได้ ความสามารถที่แท้จริงจะเป็นตัวเกณฑ์ในการทดสอบความเที่ยงตรง ซึ่งสามารถอาศัยวิธีทางสถิติตรวจสอบได้ โดยการหาสหสัมพันธ์ของคะแนนที่เด็กได้จากแบบทดสอบที่สร้างขึ้นกับสภาพจริงที่เป็นเกณฑ์ สหสัมพันธ์ที่ได้จะเป็นค่าที่บอกระดับของความเที่ยงตรงตามสภาพของแบบทดสอบนั้น ๆ

4. ความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์ (Predictive validity) หมายถึง ความสามารถของแบบทดสอบ ที่วัดได้ตรงสภาพความเป็นจริงของนักเรียน ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต การหาความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์ หาได้โดยทดสอบผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด และรอคอยช่วงเวลาหนึ่งเพื่อเก็บรวบรวมคะแนน เกณฑ์ที่เกิดขึ้นแล้วทำการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงตรง ซึ่งนิยมใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient)

ดังนั้น การหาคุณภาพของเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพนั้นจะต้องมีการวิเคราะห์หาความเที่ยงตรง ความยาก ค่าอำนาจจำแนก และความเชื่อมั่นของเครื่องมือ เพื่อความมั่นใจในประสิทธิภาพของเครื่องมือที่จะนำไปใช้ในการศึกษาต่อไป

จากความหมายของความเที่ยงตรงดังกล่าว สรุปได้ว่า ความเที่ยงตรง หมายถึง ความสามารถของเครื่องมือในการวัดสิ่งที่ต้องการวัดได้อย่างถูกต้องแม่นยำ สามารถวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

เกณฑ์ปกติ (Norms)

เกณฑ์ปกติ เป็นส่วนประกอบของแบบทดสอบมาตรฐานสำหรับใช้ตีความหมายของคะแนนที่ได้จากการสอบ การตีความหมายของคะแนนทำให้เราทราบถึงสภาพที่แท้จริงของผู้สอบว่ามีความสามารถมากน้อยเพียงใดในตัวเอง ในทางปฏิบัติประชากรที่นิยามไว้อย่างดี เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ของประชากร ต้องมีจำนวนมากพอที่เป็นตัวแทนของประชากรไม่เช่นนั้นเกณฑ์ปกติจะเชื่อถือไม่ได้ การสร้างเกณฑ์ปกติควรคำนึงถึงหลัก 3 ประการ คือ (ล้วน และ อังคณา สายยศ. 2543 : 133- 135)

1. ความเป็นตัวแทนที่ดี การสุ่มตัวอย่างของกลุ่มประชากรทำได้หลายวิธี ต้องเลือกสุ่มตามความเหมาะสมโดยพิจารณาประชากรเป็นสำคัญ ถ้าประชากรมีลักษณะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่มีคุณสมบัติอะไรที่แตกต่างกันมากนัก ใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple

random sampling) แต่ถ้ามีลักษณะแตกต่างกันอย่างมาก การสุ่มแบบแบ่งชั้นจะเหมาะสม (Stratified random sampling) ถ้าแต่ละหน่วยการสุ่มมีลักษณะไม่แตกต่างกัน คือ ปะปนกันทั้งเด็กเก่งและอ่อน อาจใช้การสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster random sampling)

2. มีความเที่ยงตรง สามารถแปลความหมายได้ตรงกับความเป็นจริง

3. มีความทันสมัย เกณฑ์ปกติขึ้นอยู่กับความสามารถของประชากรกลุ่มนั้น

การพัฒนาคนมืออยู่ตลอดเวลา ดังนั้นจึงควรมีการเปลี่ยนแปลงเกณฑ์ปกติให้ทันสมัยอยู่เสมอ โดยปกติควรเปลี่ยนทุก 5 ปี จึงจะทันสมัย แต่ถ้าเนื้อหาหลักสูตรเปลี่ยนไป ข้อสอบก็จะเปลี่ยนไป ดังนั้นเกณฑ์ปกติก็ควรต้องเปลี่ยน

1. ความหมายของเกณฑ์ปกติ

เกณฑ์ปกติ หมายถึง ข้อเท็จจริงทางสถิติที่บรรยายการแจกแจงของคะแนนจากประชากรที่นิยามไว้อย่างดีแล้ว และเป็นคะแนนตัวที่จะบอกระดับความสามารถของผู้สอบว่า อยู่ระดับใดของกลุ่มประชากร แต่ในทางปฏิบัติประชากรที่นิยามไว้อย่างดีเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ดีของประชากรนั่นเอง แต่ต้องมีจำนวนมากพอที่จะเป็นตัวแทนของประชากรได้ด้วยไม่อย่างนั้นแล้วเกณฑ์ปกติเชื่อมั่นไม่ได้ การสร้างเกณฑ์ปกติจึงขึ้นอยู่กับเกณฑ์ 3 ประการ

1. ความเป็นตัวแทนที่ดี การสุ่มตัวอย่างของประชากรที่นิยามทำได้หลายวิธี เช่น สุ่มแบบธรรมดา สุ่มแบบแบ่งชั้น สุ่มแบบเป็นระบบ หรือสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เป็นต้น เลือกสุ่มตามความเหมาะสม โดยพิจารณาประชากรเป็นตัวสำคัญ ถ้าประชากรมีลักษณะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่มีคุณสมบัติอะไรแตกต่างกันมากนัก ใช้วิธีการสุ่มแบบธรรมดาดีที่สุด แต่ถ้าเป็นลักษณะมีอะไรแตกต่างกันมาก เช่น ขนาดโรงเรียนแตกต่างกัน ระดับความสามารถแตกต่างกัน ทำเลที่ตั้งแตกต่างกัน และมีผลต่อการเรียน ถ้าเป็นแบบนี้การสุ่มจะต้องใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นซึ่งจะเหมาะสม แต่ถ้าหน่วยการสุ่มเช่น โรงเรียน ห้องเรียนมีคุณลักษณะที่ไม่แตกต่างกัน แต่แบ่งหน่วยการสุ่มไว้แล้ว การสุ่มแบบนี้จะใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม จะดีที่สุด วิธีนี้ใช้ในการสุ่มเพื่อสร้างเกณฑ์ปกติมากที่สุด ดังนั้นก่อนสร้างเกณฑ์ปกติต้องวางแผนการสุ่มให้ดีกว่าก่อน เพื่อให้เกณฑ์ปกติเชื่อมั่นได้

2. มีความเที่ยงตรง ในที่นี้หมายความว่า การนำคะแนนดิบ ไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ปกติที่ทำไว้สามารถแปลความหมายได้ตรงกับความเป็นจริง เช่น คนหนึ่งสอบเลขได้ 20 คะแนน ตรงกับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 และตรงกับคะแนนที่ 50 แปลว่า เป็นความสามารถปานกลางของกลุ่ม ความเป็นจริงจะเป็นอย่างตัวเลขในเกณฑ์ปกติดังกล่าวได้หรือเปล่า ดังนั้น

ความสอดคล้องของคะแนนการสอบกับเกณฑ์ปกติตามความเป็นจริง จึงถือว่า เป็นสิ่งที่สำคัญมากในการแปลความหมายของคะแนนการสอบแต่ละครั้ง

3. มีความทันสมัย เกณฑ์ปกตินั้นขึ้นอยู่กับความสามารถของประชากรกลุ่มนั้น การพัฒนาคนมีอยู่ตลอดเวลา เทคโนโลยี สภาพแวดล้อม อาหารการกิน เหล่านี้ คนจะเก่งหรืออ่อนลงได้ ดังนั้นเกณฑ์ปกติที่สร้างขึ้นไว้หลายปีอาจมีความผิดพลาดจากความเป็นจริง จำเป็นต้องศึกษาใหม่หรือเปลี่ยนแปลงให้ทันสมัยอยู่เสมอ ๆ โดยปกติแล้วเกณฑ์ปกติควรเปลี่ยนทุก ๆ 5 ปี จึงจะทันสมัย แต่ถ้าเนื้อหาในหลักสูตรเปลี่ยนแปลงเมื่อไร ข้อสอบทั้งหลายก็ต้องเปลี่ยนแปลงด้วย ดังนั้นเกณฑ์ปกติก็ต้องเปลี่ยนแปลงอยู่แล้ว แต่กรณีของเนื้อหาในหลักสูตรไม่เปลี่ยนแปลง เกณฑ์ปกติของข้อสอบมาตรฐานชุดนั้นควรเปลี่ยนแปลงเรื่อย ๆ ตามความจำเป็นที่เห็นว่า พื้นฐานความสามารถของคนเปลี่ยนแปลงไปมากน้อยเพียงใด เกณฑ์ปกติเดิมก็สามารถเอามาเปรียบเทียบกับคุณภาพพัฒนาของนักเรียนกลุ่มนั้นก็ใช้ได้ ถึงแม้ว่า จะสร้างเกณฑ์ใหม่ไว้เปรียบเทียบแล้วก็ตาม

สรุปได้ว่า ความหมายของเกณฑ์ปกติ หมายถึง ค่าของคะแนนดิบที่แปลงให้อยู่ในรูปของคะแนนที่ปกติ (Normalized T-score) เป็นคะแนนตัวที่จะบอกระดับความสามารถของผู้สอบว่าอยู่ระดับใดของกลุ่มประชากร และต้องมีลักษณะ คือ ต้องมีความเป็นตัวแทนที่ดีของประชากร มีความเที่ยงตรง และมีความทันสมัย

2. ชนิดของเกณฑ์ปกติ

เกณฑ์ปกติแบ่งชนิดได้ตามลักษณะของประชากรและตามลักษณะของการใช้สถิติการเปรียบเทียบ การแบ่งตามลักษณะของประชากร แบ่งได้ดังนี้

1. เกณฑ์ปกติระดับชาติ (Nation norms) การสร้างเกณฑ์ปกติระดับชาตินั้นใช้ประชากรที่นิยามไว้มากมายทั่วประเทศ เช่น หาเกณฑ์ปกติของวิชาเลขคณิตระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระดับชาติ ก็ต้องสอบนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทั่วประเทศ หรือ สุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมทั่วประเทศ จำนวนนักเรียนที่จะต้องสอบจึงมีมากมาย เพื่อให้รู้ว่าสร้างเมื่อปี พ.ศ. ใด ก็ต้องกำหนดวัน เดือน ปี การสร้างไว้ด้วย เพื่อพัฒนาให้เกณฑ์ปกติจะรู้ได้ว่าทันสมัยหรือไม่

2. เกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่น (Local norms) เป็นการสร้างเกณฑ์ปกติระดับเล็กลงมา เช่น ระดับจังหวัด หรือระดับอำเภอ การสร้างเกณฑ์ปกติระดับนี้ค่าใช้จ่ายจะน้อยลง และเป็นประโยชน์ในการเปรียบเทียบคะแนนของผู้สอบกับคนทั้งจังหวัดหรือทั้งอำเภอ ในการจัดการศึกษาบางครั้งจังหวัดแต่ละจังหวัดอาจเน้นเนื้อหาวิชาบางวิชาไม่เหมือนกัน โดยเฉพาะ

ทางด้านวิชาชีพ บางจังหวัดเน้นเกษตร บางจังหวัดที่เน้นอุตสาหกรรม เป็นต้น วิชาที่เน้นแตกต่างกัน การสร้างเกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่นจึงมีประโยชน์มาก แต่วิชาพื้นฐานอื่น ๆ ก็สามารถหาเกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่นได้เหมือนกัน เพื่อประโยชน์ในการเปรียบเทียบความสามารถในวิชาของนักเรียนคนหนึ่งกับคนทั้งจังหวัดหรืออำเภอ ว่าเด็กคนนั้นสอบแล้วจะอยู่ในระดับใด เก่งหรืออ่อนกว่าคนอื่นเพียงใด จะได้หาทางปรับปรุงแก้ไขทัน ถ้าไม่มีการเปรียบเทียบก็ไม่สามารถจะพัฒนาได้ถูกต้อง

3. เกณฑ์ปกติของโรงเรียน (School norms) โรงเรียนบางแห่งมีขนาดใหญ่ นักเรียนแต่ละชั้นมีจำนวนมาก เวลาสร้างข้อสอบแต่ละวิชา แต่ละระดับชั้น ได้ศึกษามาตรฐานแล้ว จะสร้างเกณฑ์ปกติของโรงเรียนตนเองก็ได้ กรณีสร้างเกณฑ์ปกติของโรงเรียนเดี่ยวหรือกลุ่มโรงเรียนในเครือ เรียกว่า เกณฑ์ปกติของโรงเรียนใช้ประเมินเปรียบเทียบนักเรียนแต่ละคนกับนักเรียนส่วนรวมของโรงเรียนและใช้ประเมินการพัฒนาของโรงเรียนได้ด้วย โดยดูจากการศึกษาแต่ละปีว่า เค้นหรือค้อยกว่าปีที่สร้างเกณฑ์ปกติเอาไว้

จากเกณฑ์ปกติที่กล่าวมาแล้ว เป็นการล้อมกรอบ โดยจำนวนของประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างของแหล่งข้อมูล มีอยู่ 3 ประเภท คือ เกณฑ์ปกติระดับชาติ (Nation norms) เกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่น (Local norms) และ เกณฑ์ปกติของโรงเรียน (School norms)

3. การสร้างเกณฑ์ปกติ

การสร้างเกณฑ์ปกติมีการสร้างโดยยึดหลักการทางสถิติหลายอย่าง เช่น

1. เกณฑ์ปกติเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile norms) เกณฑ์แบบนี้สร้างจากคะแนนดิบที่มาจากประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนที่ดี แล้วดำเนินการตามวิธีการสร้างเกณฑ์ปกติ แต่พอถึงหาค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ก็หยุดแค่นั้น เกณฑ์ปกติแบบนี้เป็นคะแนนจัดอันดับเท่านั้น จะนำไปบวก ลบ กันไม่ได้ แต่สามารถเปรียบเทียบและแปลความหมายได้ เช่น เด็กคนหนึ่งสอบได้คะแนน 25 คะแนน ไปเทียบกับเกณฑ์ปกติตรงกับตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 80 แสดงว่าเขามีความสามารถเหนือคนอื่น 80% เกณฑ์ปกติเปอร์เซ็นต์ไทล์ใช้ควบคู่กับเกณฑ์ปกติคะแนนมาตรฐานอื่น ๆ อยู่เสมอ เพราะแปลผลง่ายเข้าใจได้ทุกคนไม่ สลับซับซ้อนมากนัก

2. เกณฑ์ปกติคะแนนที (T-score norms) นิยมใช้กันมากเพราะเป็นคะแนนมาตรฐานสามารถนำมาบวก ลบ และเฉลี่ยได้ มีค่าเหมาะสมในการแปลความหมาย คือ มีค่าตั้งแต่ 0-100 มีคะแนนเฉลี่ย 50 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 10

3. เกณฑ์ปกติสเตนิน (Stanines norms) คะแนนแบบนี้เป็นคะแนนมาตรฐานชนิดหนึ่งแต่มีค่าเพียง 9 ตัว (Standard nine points) ค่าตั้งแต่ 1 ถึง 9 คะแนน เฉลี่ยอยู่ที่คะแนน 5

มีความเบี่ยงเบนมาตรฐานประมาณ 2 คะแนน วิธีการหามักจะเทียบจากเปอร์เซ็นต์ของความถี่ที่คะแนนเรียงตามค่าจะสะดวกมากกว่า

4. เกณฑ์ปกติตามอายุ (Age norms) แบบทดสอบมาตรฐานบางอย่างเกณฑ์ปกติตามอายุ เพื่อดูพัฒนาการในเรื่องเดียวกันว่าอายุต่างกันจะมีพัฒนาการอย่างไร โดยมากจะเป็นแบบทดสอบเขาวงกตปัญญาและความถนัดจะหาเกณฑ์ปกติโดยวิธีนี้ ส่วนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์จะหาเฉพาะแบบทดสอบวิชาที่เป็นพื้นฐานจริง ๆ เช่น ภาษาไทยและคณิตศาสตร์ เป็นต้น อย่างลิ้มว่าเนื้อหาจะต้องไม่มีผลด้วยภาษา เช่น คำศัพท์สามารถหาได้ตั้งแต่อายุ 5 ปีถึง 20 ปี ความสามารถในการบวก ลบ คูณ หาร ก็สามารถหาได้ ในช่วงอายุดังกล่าวเหมือนกัน ทั้งนี้เพื่อจะดูว่า ศัพท์ที่กำหนดไว้จำนวนหนึ่งนั้น ถ้านักเรียนคนหนึ่งอายุ 10 ปี สอบได้จำนวนหนึ่ง ลองไปเทียบเกณฑ์ปกติดูว่าน่าจะเป็นความสามารถคำศัพท์เท่ากับอายุเท่าไรแน่ อาจจะเท่ากับเด็กอายุ 10 ปี หรือ 15 ปีก็ต้องเปรียบเทียบดูเกณฑ์แบบนี้วัดผลสัมฤทธิ์ใช้น้อยมาก แต่จะทำให้เปรียบเทียบก็เป็นประโยชน์ดี

5. เกณฑ์ปกติระดับชั้น (Grade norms) เป็นการหาเกณฑ์ปกติตามระดับชั้นว่าคะแนนเท่าไรควรอยู่ระดับชั้นไหนจึงจะเหมาะสมแบบทดสอบที่จะทำเกณฑ์ปกติชนิดนี้ได้ก็ต้องเป็นเนื้อหาเดียวกัน ดังนั้นการวัดที่มีเนื้อหาแตกต่างกันตามระดับชั้นจะทำได้ทำก็ไม่ได้จะเปรียบเทียบแปลผลว่าอย่างไร

ดังนั้นวิชาที่นิยมมักจะเป็นวิชาพื้นฐานดังกล่าวแล้ว ในการสร้างเกณฑ์ปกติตามอายุนั้นเอง เช่น คำศัพท์คณิตศาสตร์เบื้องต้น แบบทดสอบต้องออกความรู้ความสามารถที่กว้าง เช่น คำศัพท์ก็ให้ครอบคลุมตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 แล้วศึกษาดูว่าระดับชั้นประถมปีที่ 1 จะได้ที่คะแนน ปีที่ 2 ได้กี่คะแนน ไปเรื่อย ๆ จนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะได้ที่คะแนน โดยมากแต่ละระดับชั้นก็จะเป็นช่วง คือ การแจกแจงของคะแนนจะซ้อนทับกันเป็นระยะไป แต่เมื่อสร้างเสร็จแล้ว ถ้าเด็กคนหนึ่งมาสอบแบบทดสอบฉบับนี้ได้คะแนน 20 คะแนน และกำลังเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แต่เทียบแล้วเท่ากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะได้นำไปพัฒนาต่อไป

สรุปได้ว่า การสร้างเกณฑ์ปกติ จะขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ทางสถิติและบริบทของงานวิจัยของผู้สร้างเกณฑ์เป็นหลัก ซึ่งวัตถุประสงค์นั้นก็มีความแตกต่างกัน โดยเลือกการสร้างเกณฑ์ตามวัตถุประสงค์ให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้สร้างเกณฑ์

4. วิธีการหาเกณฑ์ปกติ

วิธีการแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนที่ปกติ ดังนี้

1. เรียงลำดับคะแนนดิบ โดยเรียงคะแนนจากมากไปหาน้อย
2. หาคความถี่ (f) ของคะแนนดิบแต่ละคะแนน
3. หาคความถี่สะสม โดยสะสมความถี่ของคะแนนจากน้อยไปหามาก
4. หาค่า $cf - \frac{1}{2}f$ หรือ หาค่าความถี่สะสมลบออกด้วยครึ่งหนึ่งของ

ความถี่

5. นำค่า $cf - \frac{1}{2}f$ หารด้วยจำนวนคนทั้งหมด แล้ว คูณด้วย 100

6. เปิดตาราง Normalized T-Score เพื่อหาค่าตำแหน่งคะแนนมาตรฐาน และ แปลค่าของเปอร์เซ็นต์ไทล์ เป็นคะแนนมาตรฐานที่ปกติ (Normalized T-Score)

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้สร้างเกณฑ์ปกติที่เป็นเกณฑ์ระดับท้องถิ่น คือ สร้าง เกณฑ์เฉพาะจังหวัดอำนาจเจริญ และเลือกใช้เกณฑ์ปกติคะแนนมาตรฐานแบบ T-Score ซึ่งใช้ เทียบคะแนนดิบที่นักเรียนได้ทำแบบวัดกับคะแนนที่ปกติเพื่อบอกระดับความสามารถในความ เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ รวบรวมไว้และนำเสนอ ดังนี้

1. งานวิจัยในประเทศ

สงวนศรี โทรก (2551 : 89-91) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษและ โปรแกรมวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะครุ ศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง ที่เรียน โดยการเรียนรู้ด้วยตนเอง เครื่องมือที่ใช้ใน การวิจัยประกอบด้วย แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และชุดการอ่าน SRA (Reading Laboratory 1 C) ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษและ โปรแกรมวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง ที่เรียน โดยการเรียนรู้ด้วยตนเอง หลังการทดลองสูงขึ้นกว่า ก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

รังสิมา บัวขวัญ (2551 : 115-116) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบทดสอบ โมดิฟายด์ โคลซในการวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัด สงขลา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบ โมดิฟายด์ โคลซ 5 รูปแบบ ได้แก่ แบบ

เลือกตอบ แบบจับคู่ แบบเติมซี แบบบอกความหมายของคำ และแบบมีอักษรสลับที่ชี้แนะ
รูปแบบละ 45 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบทดสอบมีปฏิสัมพันธ์กับระดับความสามารถ
ทางการเรียนภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จริญญา กะหละหมัด (2549 : 108-109) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบทดสอบ
วินิจฉัยทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ โดยหาคุณภาพของแบบทดสอบและคู่มือการใช้
แบบทดสอบวินิจฉัยประกอบด้วยแบบทดสอบเลือกตอบจำนวน 6 ฉบับ ได้แก่ แบบทดสอบ
วินิจฉัยคำสรรพนาม แบบทดสอบวินิจฉัยคำกริยา แบบทดสอบวินิจฉัยคำคุณศัพท์ แบบ
ทดสอบวินิจฉัยคำบุพบท แบบทดสอบวินิจฉัยคำศัพท์ และแบบทดสอบวินิจฉัยส่วนประกอบ
ของประโยค มีวิธีดำเนินการสร้าง คือ สร้างแบบทดสอบสำรวจชนิดให้เติมคำ หาความ
เที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญ หลังจากนั้นนำไปสำรวจหาจุดบกพร่องในการตอบผิด
ของนักเรียนและรวบรวมคำตอบผิด และสร้างเป็นแบบทดสอบวินิจฉัยแบบเลือกตอบ 5
ตัวเลือก โดยนำคำตอบที่นักเรียนส่วนใหญ่ตอบผิดในแบบทดสอบสำรวจมาสร้างเป็นตัวลวง
ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 367 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่
ที่ 1 ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดสตูล แล้วทดลองใช้ ผลจากการศึกษา พบว่า
แบบทดสอบวินิจฉัยทั้ง 6 ฉบับ ได้แก่ แบบทดสอบวินิจฉัยคำสรรพนาม แบบทดสอบวินิจฉัย
คำกริยา แบบทดสอบวินิจฉัยคำคุณศัพท์ แบบทดสอบวินิจฉัยคำบุพบท แบบทดสอบวินิจฉัย
คำศัพท์ และแบบทดสอบวินิจฉัยส่วนประกอบของประโยค มีค่าความยากของแบบทดสอบ
ตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.67 และค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.50 ส่วนค่าความเชื่อมั่น
ของแบบทดสอบในแต่ละฉบับ ซึ่งคำนวณโดยใช้สูตรของลิวิงสตัน มีค่า 0.70, 0.60, 0.70, 0.51,
0.62 และ 0.69 ตามลำดับสำหรับคะแนนจุดตัดของแบบทดสอบมีค่า 10, 6, 8, 7, 6 และ 7
ตามลำดับ

ศิริพร เกียรติรัตนเสวี (2548 : 99-101) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบความเข้าใจการ
อ่านภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่
ได้รับการสอน อ่านโดยใช้เทคนิคการสร้างแผนภูมิความหมายกับการสอนอ่านคู่มือครู
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการสอนอ่านที่ใช้เทคนิคการสร้างแผนภูมิ
ความหมาย และแผนการสอนอ่านตามคู่มือครู แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านและ
แบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้
เทคนิคการสร้างแผนภูมิความหมาย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติแตกต่างจากนักเรียน
ที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เทศน์ชัย อินฮ้าย (2547 : 123-124) ได้ศึกษาการสร้างแบบวัดความพร้อมทางด้านภาษา ในการศึกษาต่อระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ได้ผลดังนี้ ได้แบบวัดความพร้อมทางด้านภาษา จำนวน 3 ฉบับ คือ แบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์กับรูปภาพ จำนวน 25 ข้อ เวลาที่เหมาะสมเท่ากับ 25 นาที แบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างประโยคกับรูปภาพ จำนวน 20 ข้อ เวลาที่เหมาะสมเท่ากับ 25 นาที แบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องราวกับรูปภาพจำนวน 10 ข้อ เวลาที่เหมาะสมเท่ากับ 25 นาทีคุณภาพของเครื่องมือมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญมีค่าเท่ากับ 1.00 ทุกข้อ ผลการสร้างเกณฑ์ปกติของแบบวัดความพร้อมทางภาษา แบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์กับรูปภาพ ได้คะแนนที่ปกติตั้งแต่ 23 ถึง 65 คะแนน คะแนนที่ปกติ 50 เท่ากับคะแนนดิบ 22 คะแนน แบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างประโยคกับรูปภาพ ได้คะแนนมาตรฐานที่ปกติตั้งแต่ 22 ถึง 72 คะแนน คะแนนที่ปกติมีคะแนนดิบ 16 ถึง 17 คะแนน และแบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องราวกับรูปภาพ ได้คะแนนมาตรฐานที่ปกติมีค่า 35 ถึง 65 คะแนนคะแนนที่ปกติ 50 เท่ากับคะแนนดิบ 7 ถึง 8 คะแนน

วรารณ ปักกระโตะ (2548 : 107-109) ได้ศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน สำหรับนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โดยสร้างเครื่องมือในการวิจัย คือ แบบประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของข้อสอบแต่ละข้อในแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน และแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน เป็นแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ จากเนื้อหา/บทความ-สถานการณ์ 12 เรื่อง คุณภาพข้อสอบรายข้อปรากฏว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องมีค่าเท่ากับ 1.00 ทั้ง 40 ข้อ ค่าความยากรายข้อ เท่ากับ 0.20 - 0.62 และค่าอำนาจจำแนกของตัวลวงมีค่ามากกว่า 0 ขึ้นไปทุกตัวเลือก ทั้ง 40 ข้อ และคุณภาพข้อสอบรายฉบับ ปรากฏว่า มีค่าความยากง่ายเฉลี่ยเท่ากับ 0.50 ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยเท่ากับ 0.53 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84 ผลการสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน เกณฑ์ปกติของนักเรียนระดับชั้นช่วงชั้นที่ 4 ได้คะแนนที่ปกติมีค่าตั้งแต่ 12 - 83 โดยคะแนนที่ปกติ 50 เท่ากับคะแนนดิบ 25.33 เกณฑ์ปกติเฉพาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้คะแนนที่ปกติมีค่าตั้งแต่ 20 - 80 โดยคะแนนที่ปกติ 50 เท่ากับคะแนนดิบ 24.66 เกณฑ์ปกติเฉพาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้คะแนนที่ปกติมีค่าตั้งแต่ 20 - 76 โดยคะแนนที่ปกติ 50 เท่ากับคะแนนดิบ 25.65 และเกณฑ์ปกติเฉพาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้คะแนนที่ปกติมีค่าตั้งแต่ 21 - 76 โดยคะแนนที่ปกติ 50 เท่ากับคะแนนดิบ 25.88

2. งานวิจัยต่างประเทศ

จอห์น (John T. Guthrie. 2009 : 195-214) ได้ทำการทดลองโดยการเปรียบเทียบผลระหว่างการสอนอ่านแบบร่วมมือ (CORI) กับการสอนแบบดั้งเดิม (TI) ที่ต่างกันไป สำหรับผู้มีผลสัมฤทธิ์ต่ำและผู้มีผลสัมฤทธิ์สูง ในระยะเวลา 12 สัปดาห์ กลุ่มผู้มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือจะมีความสามารถที่ชัดเจนขึ้นในระดับเนื้อหาและมีการสนับสนุนแรงจูงใจ เมื่อเทียบกับนักเรียนที่เรียนแบบดั้งเดิม นักเรียนที่ได้เรียนแบบร่วมมือได้คะแนนหลังเรียน สูงกว่าในการทดสอบจากแบบวัดความเข้าใจในการอ่านของ Gates-Mac Ginitie ซึ่งแสดงว่า ทั้งสองกลุ่มมีผลการเรียนรู้ที่ไม่แตกต่างกัน

คามิเยร์ (Kamiar Kouzekanani. 2006 : 235-249) ได้ศึกษาผลของการฝึกความเข้าใจ โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการวิจัยพัฒนา (Computer-Assisted Collaborative Strategic Reading (CACSR)) กับนักเรียนที่มีความพิการ ผู้อ่านทั้งสอง คือ ครูภาษาสเปนและ นักเรียนพิการ 34 คน เข้าร่วม นักเรียนในกลุ่มที่ได้รับการเรียนโดย CACSR ซึ่งประกอบด้วยการเรียนการสอน 50 นาที สองครั้งต่อสัปดาห์ขึ้นไป เป็นระยะเวลา 10-12 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบสถิติที่แตกต่างกันการแทรกแซงและความสามารถในการเข้าใจกลุ่มเปรียบเทียบการอ่านเป็น วัดโดยวัดวิจัยพัฒนา (เช่นการค้นหาความคิดหลักและรุ่น question) และส่วนปลาย, วัดมาตรฐาน (เช่นการอ่านการเรียนรู้ Woodcock ทดสอบ เข้าใจ Passage) ขนาดขึ้นอยู่กับผลของมาตรการทั้งหมดของกลุ่ม CACSR นอกจากนี้นักเรียนส่วนใหญ่ได้แสดงความคิดเห็นว่าการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนประกอบการเรียนการสอน ทำให้การอ่านของพวกเขาดีขึ้น

คูแกน (Kucan. 1997 : 27-299) ได้ทำการศึกษาการจัดการกับผู้อ่านด้วยการเรียนรู้กับผู้พิการ พบว่าสามารถสอนให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอน การศึกษาอื่น ๆ มีการประเมินผลของการปฏิบัติง่ายในการอ่าน เช่น การอ่านที่คงทน แต่เพียงให้ผู้เรียนได้อ่านอย่างกว้างขวาง ไม่ได้ผลในการอ่านดีขึ้นตามผลการ Meta - analysis การปฏิบัติในการอ่านจะส่งเสริมความคล่องแคล่วและความเข้าใจ แนวทางการส่งเสริมความคล่องแคล่วที่เกี่ยวข้องกับความสามารถและความมั่นใจ

กัททรี (Guthrie, J. T. 2009 : 303-332.) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการอ่านซ้ำ Meta - analysis พบว่า ค่าเฉลี่ย น้ำหนักขนาดผลของการเปรียบเทียบหนึ่งหรืออีกเทคนิคเหล่านี้ กับกลุ่มควบคุมไม่สอน แตกต่างกันขึ้นอยู่กับชนิดของผล วัดได้ตรวจสอบ เป็นใหญ่ (0.55) เมื่อผลการวัดได้ ขอมรับคำต่อไปมากที่สุด (0.44) กับการวัดความคล่องแคล่วและขนาดเล็ก

(0.35) กับผลการวัดความเข้าใจ NRP พบว่า การอ่านซ้ำ มีประสิทธิผลสำหรับผู้อ่านปกติผ่านเกรด 4 และสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาการอ่าน ทั่วโรงเรียน

อัลบานีส (Albanese. 1973 : 3248 -A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความซับซ้อนของโครงสร้างของประโยคกับความเข้าใจในการอ่าน โดยใช้แบบ “ Metropolitan Reading Test เป็นเครื่องมือ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจาก 3 โรงเรียนในเขตเมืองนิวยอร์ก และแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 25 คน ดังนี้ คือ นักเรียนเกรด 3 ที่มีความสามารถในการอ่านตามระดับขั้นนักเรียนเกรด 5 ที่มีความสามารถในการอ่านตามระดับขั้น และนักเรียนเกรด 5 ที่มีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าระดับขั้น จากนั้นทดสอบกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบ “Nurse Test” โดยมุ่งศึกษาเฉพาะ Adverb phrase, Adjective phrase, Adverb clauses, Adjective clauses, โครงสร้างของประโยคและชนิดของการเรียงประโยค ผลการวิจัยพบว่า การเข้าใจโครงสร้างของประโยคเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าระดับขั้นของตนเอง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่า งานวิจัยที่ได้กล่าวมานั้นล้วนแล้วแต่ศึกษาเกี่ยวกับด้านการอ่าน และความเข้าใจในการอ่าน โดยใช้เครื่องมือที่แตกต่างกันออกไปและจะเห็นได้ว่า ความสามารถทางภาษา ประสบการณ์เดิม เป็นสิ่งที่จำเป็นและเป็นส่วนสำคัญที่มีผลต่อความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษซึ่งจะเป็นแนวทางการนำไปสู่การสร้างแบบวัดที่มีประสิทธิภาพและสามารถวัดผลได้ตรงประเด็น ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษนั้นมองค้ประกอบที่อยู่ด้วยกันหลายข้อ ซึ่งเป็นแนวทางในการมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านและติดต่อสื่อสาร สามารถใช้ภาษาในการเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรมและสามารถสื่อสาร ได้ถูกต้องตามสถานการณ์ต่าง ๆ หรือในชีวิตประจำวัน แบบทดสอบจะเน้นเกี่ยวกับการปฏิบัติ ซึ่งเป็นวิธีที่สามารถวัดและประเมินผู้เรียน ได้สอดคล้องกับความเป็นจริงมากที่สุด เนื้อหาที่วิเคราะห์มาจากหลักสูตร จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน สถานการณ์ต่าง ๆ ใช้ภาษาจริงที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตจริง คือ เน้นการใช้ภาษา (Language using) และรูปแบบของแบบทดสอบก็ควรจะเป็นแบบทักษะสัมพันธ์ คือ แบบทดสอบบูรณาการ เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะหลาย ๆ ด้าน ความรู้ที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ เป็นแนวทางให้ผู้วิจัยสร้างแบบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลที่สนับสนุนกับงานวิจัยที่ผู้วิจัยศึกษาอยู่ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างแบบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ขึ้น เพื่อใช้ในการวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ 1 ฉบับ มี 5 ตอน จำนวน 30 ข้อ